

zeleň ve 13 povídkách

OD ÚČASTNÍKŮ POVÍDKOVÉHO NENÁVODU

Martina Heš
sperkarka-textu.cz

Ahoj čtenářko, ahoj čtenáři!

Děkuju, že jsi tu. Tyhle povídky jsou pro tebe. Je jich celkem 13 a napsaly je úžasné spisovatelské duše, které se potkaly v létě 2022 v Povídkovém nenávodu. To je projekt, ve kterém dovedu účastníky v 5 krocích k tvorbě a editaci povídky.

Proč *nenávod*? Protože kdo jsem já, abych dávala návody, recepty, zaručené rady? Mnohem bližší je mi hrát si, inspirovat, sdílet, klást zvědavé i zamýšlečí otázky, randit s múzou. Věřím, že příběh nemusíme vymyslet, sestavit podle plánu jako knihovnu z Ikey, ale že už někde existuje, že k nám může připlout, že stačí se mu otevřít, naslouchat, a pak ho v pravou chvíli a s jeho svolením něžně zachytit, přetvořit do slov, vložit do něj kus sebe. (A samozřejmě poctivě zeditovat, abychom se vrátili zpátky na zem. ☺)

Tenhle povídko-nenávodový sborník je už čtvrtý v řadě. Začalo to vlašťovkami, pokračovalo podzimem a láskou a vedlo až sem, do zeleně. Užij si čtení a tentokrát poprvé (u některých povídek), budeš-li chtít, i poslech. Na následující stránce stačí vedle názvu povídky ťuknout na „audio“. Nápad vznikl spontánně na našem online autorském čtení, bez kterého už si svoje kurzy neumím představit. A raduju se. Audio verze v podání autorek dodává povídkám nádherný nový rozměr.

Přeju ti parádní zážitek a napiš mi pak prosím na hes@sperkarka-textu.cz, které kousky tě chytly za srdce. Vyřídím to jejich autorkám, stopro jim to vykouzlí úsměvy a zahřeje. Některé z nich psaly povídku úplně poprvé.

A pokud tě taky baví psát, stav se na šálek [Spisovatelského cappuccina](#).

Martina Heš, Šperkařka textů

- 4 Nina Moravcová: Zelená zneklidňuje ([audio](#))
- 6 Anežka Náhlíková: Mechové ticho ([audio](#))
- 9 Nikol Kariková: Královna noci ([audio](#))
- 11 Veronika Tomášová: O (ne)namalovaném lese ([audio](#))
- 14 Lucie Štěpánková: Zrcadlení
- 17 Kristýna Komárková: Brčálové oči ženy č. 55 ([audio](#))
- 20 Jana Holanová: Čtyřlístky pro štěstí
- 23 Miluše Havel: Zelené cappuccino ([audio](#))
- 25 Silvie Šabacká: Slyším tě! ([audio](#))
- 28 Kateřina Vokalová: Surfař ([audio](#))
- 32 Lucie Vyskočilová: Bublí–fuk ([audio](#))
- 35 Martina Heš: Přála jsem si to blbě ([audio](#))
- 36 Petra F. Rohovská: Meruňka ([audio](#))

Tati, kdo to je? Kdo je ten, po kterým tobě a mámě zbylo v životě prázdný místo?

Nina Moravcová

Zelená zneklidňuje

Zima probudila Natálii víc než hodinu před budíkem. Přitáhla si peřinu až k bradě, studené nohy se snažila zachumlat do duchny z husího peří. Nikdy neusne s prokřehlýma nohama. Dneska by se jí ale nepodařilo zabrat ani v trojích ponožkách a beranici. Těší se. A bojí. A doufá. Že dneska konečně přijde na to, kdo je ten tajemný kluk nebo pán nebo stařec, který tak moc zahýbal životem jejího otce.

Potkává se s ním každou středu ve tři odpoledne. V parku na okraji rodného města, se staletou lípou za zády. Vytáhnou malířské stojany, plátna a palety. Malují jedno a to samé panorama v průběhu čtyř ročních období už sedm let. To místo vybral otec. Když se ho Natálie ptala, proč nejdou malovat i někam jinam, suše odušil:

„Na některou otázku není nutné znát odpověď.“

„No jasně, proč odpovědět normálně, když to jde i poučovacím tónem,“ vztekala se Natálie v duchu a s jemným cinkáním vytahovala štětce ze své malířské brašny. Vibrující mobil nechala na jejím dně a ještě před zaklapnutím víka razantně típla příchozí hovor od svého nadřízeného. Vůbec se jí nechtělo vysvětlovat, proč si bere na měsíc neplacené volno.

„Odjíždím na celé září do Skotska, jen s batohem.“ Otcí se údivem zvedlo levé obočí a malířská paleta se mu na palci zavrtěla.

„Myslel jsem, že jsi v práci NE-PO-STRA-DA-TEL-NÁ. Ani na Vánoce k nám nechodíš kvůli uzávěrkám nebo čemu.“ Natálie se každý rok vymlouvala na práci, aby nemusela cítit tu tísnivou rádobu vánoční atmosféru u jednoho stolu s rodiči. Nejvíc ji znervózňovala prázdná židle a prostřená štedrovečerní tabule pro čtyři, ačkoli se sešli vždycky jenom tři. Někde četla, že se to tak dělalo dřív, kdyby náhodou přišel zbloudilý pocestný. A podle ní rodiče opravdu tajně doufají, že NĚKDO otevře vchodové dveře a zbaví je té bolesti, která se jim už kdysi dávno vetkala do tváří.

„Musím si srovnat myšlenky a podzimní Skotsko je nádherný,“ vysvětluje svůj náhlý cestovatelský plán Natálie. Rovnání myšlenek zní mnohem víc noblesně než fakt, že jí to v práci už neuvěřitelně vytáčí a manažerská pozice jí ani za mák nepřináší to, co čekala.

„Hm.“ Táta nikdy nepatřil k výřečným.

„Možná bych se tam ráda srovnala i s naší rodinnou historií...“ Natálie sbírá odvalu k pro ni zdrcující otázce.

„Tati, kdo to je? Kdo je ten, po kterým tobě a mámě zbylo v životě prázdný místo? A prázdná židle u stolu?!“ Natálie se skoro zajíká, když konečně vypustí z úst

otázku, která ji trápí celý život. Většinou nevědomě, ale posledních sedm let, kdy s Ludvíkem tráví díky malování mnohem víc času, naprosto vědomě a intenzivně.

„Tak řekni mi to, tati!“ Otec ani nezvedne oči od plátna. Stejně jako pokaždé, když Natálie zabrousí do tajů jejich rodinného příběhu, zaloví Ludvík štětcem na paletě v zelené barvě a začne malovat lístečky lípy. Té, kterou mají za zády.

„Jasně, takže zase nic...“ Natálie tu větu procedí mezi zuby se směsicí vzteku, zklamání a smutku. Otec dělá, že to neslyší a dál maluje lípu do panoramatu, kam ale v realu nepatří. Natálii přijde, že sem nepatří ani ona. Že je všechno na prd. Že nic nejde, jak by chtěla. Vždycky byla ke všem milá, vstřícná a sršela humorem. Za poslední tři roky ve vedení firmy se z ní ale pomalu stávala protivná troska, která už se nedokázala přetvařovat ani sama před sebou.

„Pošlu ti pohled.“ Natálie předčasně balí svoje malířská fidlátka a už se vidí v letadle. Na cestě za klidem a za úlevou. Aspoň dočasnou.

„Opatruj se,“ loučí se s ní táta a Natálii se skoro zdá, jako by se mu v očích zaleskly slzy.

Kafe a cigáro. Let 32645 z Prahy do Edinburghu se o dvě hodiny opozdí. Po páté dávce nikotinu a kofeinu usedne Natálie do křesílka v bzíkájící letištní hale. Navzdory pokročilé noční hodině to tu žije jak v poledne na Václaváku. Zasmušilý kytarista vybrnkává tklivé tóny na své šestistrunce, kravaťáci buší do laptopů a přetažené děti skáčou parkour přes kufrы všech cestujících. A tam, úplně vzadu u prosklené stěny, dřímá mladá maminka. Ani ne půlroční miminko pláče, zatímco jeho sotva dvouletá sestra se ho snaží utišit. Dudlíkem, hračkou, a nakonec obrovským pohlavkem.

Při tomhle pohledu Natálie vystřelí ze svého křesílka tak rychle, až zvuk kovových nožek zařinčí na celou halu. Popadne kufr a žene se pro auto. Ví přesně, kam má jet.

Je tam. Vkleče pláče pod korunou staleté lípy. Ludvík. Její otec.

„Tati...“ zašeptá do tmy vyděšeným hlasem. Hlasem člověka, který už ví. Že pravda nemusí být vždycky osvobozující.

Natálie obejme Ludvíka kolem ramen, trochu nemotorně, ale o to víc pevněji.

„Tati, promiň...“ Zhroutlí se vedle otce na zem. Poslední dílek skládačky zapadá na své místo. Měsíční svit odhaluje vyrytý křížek na kořeni stromu a datum 14. 9. 1985. Nebyly jí ani dva roky, když zemřel. Její malý bráška. Praštila ho tenkrát do hlavy kovovým bagrem. Strašně plakal. Natálka se bála hněvu rodičů, tak se jeho pláč snažila ztišit. Polštářem. A opravdu, po pár minutách se v dětském pokoji rozhostilo naprosté a věčné ticho.

Na některé otázky opravdu není nutné znát odpověď...

Nina píše, protože musí. A chce. Coby samozvaná [Nejostřejší tužka v penále](#) se žíví jako copywriter a ve třech volných chvílích měsíčně vmačkává do wordu svou první knihu. Sebesatiru o tom, jak se žije Plzeňáče na malém městě, s manželem, dvěma dětmi, psem, kocourem a panickou poruchou. Připravte si kapesníky na slzy smíchu!

*Z „klídečku“, jak svému místu
říká, se vrací velmi nerad.
Ví ale, že to jinak nejde.*

Anežka Náhlíková

Mechové ticho

První, čeho si na něm všimli, když opustil bezpečí mamincina břicha, byly jeho velké hnědé oči. Jejich překvapený, až vyděšený výraz fascinoval každého, kdo do nich pohlédl.

„Těžkej porod,“ říkali.

Už od narození potřebuje mít Kristiánek kolem sebe zřetelně ohraničený a přehledný svět s předvídatelným během událostí. Děsí ho velké prostory a příliš změn, hluku a lidí, kteří se bez varování objevují nebo mizí. Jako pidi chlapeček byl proto nejspokojenější v hnízdečku, ohrádce a především u maminky na klíně.

Dnes už jako velký prvňáček zvládá dokonce i třídu se šesti spolužáky nebo důvěrně známé dětské hřiště, kam často chodí s babičkou. K mamince se ale rád přitulí pořád.

Čím je starší, tím víc potřebuje, aby byly i pro jeho chování a pro chování lidí kolem něj jasně definovány mantinely. Pravidla a řád pro něj znamenají jistotu, jejich porušování v něm vyvolává záchvaty hrůzy a někdy i vzteku.

Paní učitelka třeba na začátku roku řekla, že se při vyučování nesmí běhat. Dovedete si představit, jaké rozčarování znamenala pro Kristiána první hodina tělocviku?

Ve chvílích počínající paniky a záchvatování, které velice často pramení právě z nepochopení situace, se Kristiánek postupně naučil odcházet. Jednoduše vypne oči a uši a během chvílky je pryč – ve svém soukromém tichu, které se jednou tak nějak objevilo v jeho hlavě a od té doby je neustále připraveno v sobě Kristiánka ukonejšit. Vypadá pokaždé stejně – je mechově zelené, hebké, slunce v něm prosvítá mezi stromy a dělá na zemi vyhřátá místečka. Voní to tam jehličím a bezpečím. V tomhle tichu se Kristián pokaždé uklidní a dokáže pak lépe zvládat své každodenní těžkosti.

„Maminko, někdy tě tam vezmu s sebou, chceš?“

Z „klídečku“, jak svému místu říká, se vrací velmi nerad. Ví ale, že to jinak nejde. Zejména spolužák Maxík ho v něm nikdy moc dlouho nenechá. Je z toho pak spousta křiku a strkanic.

Tihle dva do sebe naráží od prvního společného dne ve škole. Neposedného a neklidného Maxe dráždí Kristiánkova uzavřenost a nekompromisní vyžadování pravidel a Kristián zase nemůže vystát Maxovu hlučnost a neustálé provokace.

Něco vám teď prozradím, chcete?

1. C, kterou oba už několik měsíců navštěvují, má svůj strom. Není ale ledajaký. Je to totiž samotný Strom přání!

Běžným kolemjdoucím smrtelníkům asi příliš zvláštní nepřipadá, tedy pokud si ho vůbec všimnou. Není totiž ani nijak vzrostlý a jen tak mezi námi – spíš než korunu připomínají jeho větve smeták. Magickou sílu v sobě ale nezapře. Děti z Kristiánkovy třídy by vám o tom mohly vyprávět.

Začalo to Bětčiným nálezem dvacký mezi jeho kořeny v malé prohlubni jako stvořené pro stavbu skřítků vilky. Při další návštěvě Honzík na tomtéž místě objevil velké černé ptačí pero. Bylo docela určitě kouzelné, protože když se ho dotkly sluneční paprsky, rozehrálo se duhou.

A představte si, jednou tam dokonce naši prvňáčci našli sedm lízátek!

„Ty jo, že by výplata za ten domeček pro skřítky z minula? A jak to, že Strom ví, kolik nás je ve třídě?“

Ten den byl zvláštní už od rána.

A přitom se na něj celá třída tolik těšila. Návštěva Stromu, to je přece vždycky velká událost.

Jenže ani Max, ani Kristián se z nějakého důvodu nevyspali do růžova. V Maxíkově případě by se dalo mluvit spíš o křiklavě červené, protože ho v noci honili obří draci šlehající ohnivé plameny, a Kristiánkovy sny byly plné černých mraků a takového toho řevu, z kterého se v hlavě točí velké bolavé kruhy.

Škaredili se jeden na druhého už od rána. Max hlučel ještě víc než obvykle a Kristiánovi stačilo velmi málo k tomu, aby se rozčílil. Například to, že si Maxík jezdí při hodině tajně pod lavicí s autíčkem.

„To se přece nesmí,“ cítil spravedlivé rozhořčení a neváhal se o něj podělit s ostatními. Včetně paní učitelky.

Následoval křik, pláč a nasupené pohledy obou zúčastněných.

„A ve zbytku hodiny si, děti, každý můžete nakreslit svoje přání a jako vždycky je pak všechny zaneseme ke Stromu.“

Kristián se zamyslel. Co by chtěl víc – vláčkodráhu, nebo autíčko na ovládaní? Anebo...? Očka se mu rozjasnila a Kristián se pustil do kreslení.

„Cos nakreslil ty, Maxi?“ zeptal se po cestě Kristián.

Max, který byl ještě plný vzteku z předchozího incidentu, mu zlostně odsekl: „Aby tě přejelo auto.“

Ta slova zůstala viset ve vzduchu jako černá komiksová bublina nad kreslenou postavičkou.

Kristián zbledl. Odhodil na zem složený papírek se svým přáním a rozběhl se. Pryč od ostatních, od Maxe, pryč od té zlé bubliny, která vypadala, že jednoduše nezmizí. Nutně se potřeboval dostat do svého milovaného ticha, ale tentokrát se mu to nedařilo.

Zelený klid nahradily ostré hrany, blikající světla a takový ten hukot, z kterého se dělají před očima mžitky. A místo vlídného sluníčka přišel duši drásající liják.

Panika, bušení srdce a pak temno...

Max zůstal stát s otevřenou pusou, sám vyděšený tím, co mu před chvílí vylétlo z pusy. Nic takového si samozřejmě nepřál, na svém lístečku měl nakreslené malé chundelaté štěně.

To ten vztek...

Mlčky zvedl ze země pomačkaný Kristiánkův papírek a bezmyšlenkovitě do něj pohlédl.

Zíral na dvě postavičky držící se za ruce. Nad nimi bylo kostrbatě napsáno: Maks + Kristián = karamádí.

Když přišel Kristián druhý den do školy, našel na lavici svoje přání ze včerejška. Očím užuž hrozila povodeň, ale než přišla první přívalová vlna, stihl se naštěstí podívat pozorněji a uviděl, že na něm přibyla dvě nová slova:

Tak jo!

Mechové ticho opět zalily vřelé sluneční paprsky...

Anežka je knihovnicí a učitelkou češtiny ve škole pro neslyšící, pracuje v Asociaci rodičů a přátel dětí nevidomých a slabozrakých, šije oblečení pod značkou *n.Ane* a snaží se dokončit doktorské studium, kde se věnuje tomu, jak děti vyprávějí příběhy. Jo a taky hraje na housle v orchestru, ráda vyšívá a píše. Loni jí vyšla knížka [Můžu se vás dotknout přes plot?](#)

Živořil v malém, oprýskaném květináči a více než půl roku tiše přihlížel všemu, co se v okolí dělo.

Nikol Kariková

Královna noci

Byl jednou jeden kaktus. Víceméně odsouzen k záhubě. Zůstal v domě Gerdy, co loni na podzim zemřela. Gerdin syn se pár dní po jejím odchodu rozhodl celý dům zrekonstruovat a vyházet všechno, co „se nehodí“. Věci a vzpomínky po matce postupně mizely. Něco se rozdalo, něco se prodalo, hodně se toho vyhodilo. Ale tenhle kaktus byl stále na svém místě. Stál na okenním parapetu, ve třetím, tedy nejvyšším patře. Živořil v malém, oprýskaném květináči a více než půl roku tiše přihlížel všemu, co se v okolí dělo.

Nejprve se zrenovovaly spodní a prostřední prostory. Tam on úplně nedohlédl. Setrval ve známém, bezpečném prostředí, i když už nějakou dobu bez vody. Ale což, je to kaktus. On bez vody něco vydrží!

A pak se objevil Honzík, řemeslník. Gerdin letitý známý. Honzík odjakživa obdivoval přírodu a měl k ní blízko. Skutečnou úctu projevoval nejen ke zvířatům, ale vůbec ke všemu zelenému, barevnému, prostě živému. S láskou se staral o velkou zahradu, která se nacházela poblíž jeho domu, i o menší zahrádku na terase. Spoustu let pečoval o orchideje. Měl jich v obývacím pokoji plnou stěnu. Těšil se z každého nového květu, stejně jako z ptačích návštěvníků, kteří se přilétali občerstvit ke krmítku.

S upřímnou péčí a starostlivostí měl tendenci pomáhat také ostatním lidem. Ne všem. To se nedá říct. Ale mnoha. Ano, někdy si už říkal, jestli ho někteří spíš nezneužívají. To se ovšem netýkalo Gerdy. Té se sám nabízel, že ji vezme k lékaři, kdyby potřebovala, nebo jí nakoupí. Gerda mu kromě srdečného poděkování vždy uvařila kafe, přidala zákusek a několik okamžiků společného povídání. Znali se přes třicet let. Bydleli kousek od sebe. Oběma bylo lehce přes sedmdesát a oba byli ovdovělí.

Gerdin domek byl hezký a prostorný. Stál u příjezdové silnice, ale bohužel na kopci. Ke vstupním dveřím vedlo přes padesát schodů. Ty už Gerdu občas zmáhaly. Hlavně když nesla nákup.

Jednoho dne se ozvala, že by potřebovala odvézt na oční kliniku. Honzík této prosbě bez zaváhání vyhověl a nabídnul, že pro ni znovu přijede, až ji po operaci pustí domů.

Honzík se teď zamyšleně a trochu smutně dívá na kaktus v domě, do kterého se Gerda už nevrátila. Ve spodních prostorech jsou nastěhovaní nájemníci. „Tak ještě tohle poslední patro,“ říká si Honzík pro sebe. A zároveň promlouvá k pichlavému posluchači, který jediný je v místnosti přítomen. Brzy přijdou noví obyvatelé i sem. Dům se rozvibruje energií a další emoce se začnou otiskovat do jeho aury.

„A co s tebou, kamaráde? Tebe chtějí vyhodit do kontejneru. Neboj, to se nestane!“

Honzík odnesl vyprahlý kaktus domů a postavil ho na terasu, vedle krásně rozrostlé aloe. Přesadil ho z oprýskaného, malého květináče do většího a přidal mu čerstvou hlínu. Pořádně ho zalil. Nebyl si jistý, jestli to přežije. Vypadal zbídačeně. Honzík si to ale moc přál.

Kaktus se v novém prostředí nejen rychle zotavoval a zaklimatizoval, ale začal se i radovat. Z lepšího, krásného výhledu, do dálky, jakou nikdy neviděl. A také z přítomnosti aloe a dalších příbuzných z rostlinné říše. Lichořeřišnice, která právě začínala kvést, bazalky, oregana, petržele, kopru, fazolí, rajčat, cuket a taky malých keříků citronů a pomerančů. Tak pestrou zahrádku si Honzík na terase vytvořil.

Kaktus pocítil příliv čerstvého vzduchu. Nejen občas, jako dřív, když se náhodou otevřelo okno. Pořád. Ve dne, v noci. Intenzivně vnímal změny teplot a počasí. Zažíval úžasnou svobodu, ale zároveň i naplňující pocit, že je součástí nového společenství.

Po dvou týdnech si Honzík všiml, že se kaktus zřejmě chystá do květu. Nechtěl tomu věřit. Přál si, aby přežil a ustál ty změny, ale že by „ten chudák“ mohl navíc ještě vyplodit květ? Nepředstavitelné.

Honzík se tetelil nadšením a vykřikoval: „On fakt bude kvést!“ Netušil, co je to za kaktus ani jak se jmenuje. Od toho okamžiku pozoroval každý den zvětšující se pupen, bující do květu. Těšil se na překvapení, které přijde. Jaký ten květ asi bude? Měl představy, ale doopravdy nevěděl.

Pupen dozrál. Byl nasycený vším, co dokázal přijmout, a puzený touhou něco ze sebe darovat. Projevit se. Vydat svůj potenciál pro obohacení okolí. Možná i poděkovat Honzíkovi. Mezi ostny zplodit nejkrásnější květ, jakého byl schopen. Honzík uviděl první náznaky žluté barvy. „Je to tady! Je to tady!“ vykřikoval nahlas. A kdyby mu to dovolila bolavá záda, vyskočil by.

Květ kaktusu se rozvinul. Byl překrásný. Honzík se nemohl vynadívat. Neustále ho sledoval, jak pokračuje v rozkvětu. Měl velikánskou radost. Opravdu jako malé dítě. Čistou radost z přítomného okamžiku. Sám pro sebe si rozrušeně mumlal: „Třeba je to královna noci.“

Ta plně vykvete na jediný den, a během následující noci květ upadne. Honzík si nebyl jistý, ale tím spíš si chtěl užít každíčký okamžik celého procesu. Protože... co když zítra nic nebude?

Nikol je žena narozená ve znamení Slunce. Dokáže si ale užívat i deštivého počasí. Kromě svých blízkých a přátel miluje moře, cestování, kafe a naslouchání lidským příběhům. Vždycky ji zajímaly situace a události v kontextech. A také poznatky, které jsou občas pro rozum skryté. K rozvoji jí více než vysokoškolské studium pomohlo čtení a psaní. Právě se chystá znovu vydat svoji první knihu *Já mezi Ceckouny* a dokončit pokračování.

Proč sem pořád tak rád chodí?

A proč to pořád není ono?

Veronika Tomášová

O (ne)namalovaném lese

Pozorovala ho už dlouho. Chodil sem často. Její smaragdově zelené oči se dívaly skrz listy. Nemusela se skrývat. Stejně ji nikdo nemohl spatřit.

Nebo možná mohl? Nebyla si tím jistá. Zrovna v jeho případě si nebyla vůbec jistá.

...

Proč sem pořád tak rád chodí? A proč to pořád není ono? Zeleň vypadala na malování jednoduše. No dobře, úplně jednoduše zase ne.

Měl začít s něčím méně náročným. Co by mohlo být snazší než namalovat les? Nic.

V čem je vlastně problém? Je tam trochu moc různých odstínů zelené. Pořád nemůže trefit smaragdově zelenou. A navíc má pocit, že ho někdo pozoruje...

Potřeboval by odpočinek. A něco k jídlu. Soustředí se čím dál hůř.

Slyší smích. Někdo kolem projel na kole. Ne, určitě se nesmál tomu, že tady trčí každý den. Jak dlouho? A přitom by se na tomhle místě daly dělat mnohem zajímavější věci... Třeba piknik, s vínem a... s jídlem. Zase myslí na jídlo.

Vidí už všechno přes nějaký opar. Hmmm, tohle konečně vypadá, že trefil ten druhý odstín zelené. Barvy se během dne několikrát změni, proto pořád nemůže vystihnout správný tón. Měl by sem chodit každý den ve stejnou dobu. To u něj není příliš pravděpodobné.

Ale jestli nedokáže s obrazem pohnout, bude se muset začít poohlížet po jiné práci. Třeba by mohl malovat pokoje. Ufff. Tak to tak úplně neodpovídá jeho představě o malíři. Jeho snu. Teď se cítí dost beznadějně.

Dnes dopoledne našel cestou sem čtyřlístek. Tady se pořád něco děje, něco zvláštního. Tak by s tím snad mohl konečně pohnout. No, naštěstí nevěří, že čtyřlístek nosí štěstí. Nebude tomu přikládat žádný větší význam.

Co má čtyřlístek společného s lesem? Je zelený. Už z toho blbne.

Někdo ho pozoruje, ano. Na co zase myslíš? Myslí na les. Jsi tady, abys namaloval les. Vždyť pořád myslíš jen na jedno, že jsi ještě nedokončil ten obraz. Už na něj myslíš i před spaním.

Co kdyby se tím lesem zkusil projít? Zajímavá představa, vydat se do lesa. Tím měl zřejmě začít. Takhle shora, z protějšího kopce může les vypadat úplně jinak než ve skutečnosti. Do prdele!

Nebo by si mohl zajít na něco k jídlu. Ne, do hospody nemůže. Znovu tam někoho potká. Jako předevcírem. To byl zase rozhovor.

...

„Co je nového?“

„Nic.“

„Pořád se pokoušíš namalovat les?“

„Jo.“

„A furt to není ono?“

„Ne, není.“

„Takhle ho budeš malovat celý život... Jako je jasné, že se tím neuživíš. To bylo jasné vždycky. Jenže ty jsi to dotáhl ještě dál. Ty nejsi schopen dokončit ani svůj první obraz.“

...

Proč si to vůbec připomíná?

Maluje les. Děje se to teď. Potřebuje se na to soustředit. Už se mu začíná poněkud stírat, jak les ve skutečnosti vypadá a jak si ho jen představuje. To má z toho, že na něj pořád myslí.

Barva. Stále se mu nepodařilo namíchat správnou barvu. Čekal, že barvu dokáže vystihnout rychleji, mnohem rychleji.

A taky čekal, že ho to bude víc uspokojovat. Cítí se tady poněkud osaměle. Tak jo, vydá se prozkoumat les. Pěkně zblízka. Jasně.

Samozřejmě že má jinou barvu, když se vleze dovnitř. Co čekal? Třeba i objeví, co se před ním v lese schovává... Snad najde aspoň borůvky.

Fialová! Mohl by přidat fialovou.

Jo, ta barva začíná být lepší.

...

Zdálo se mu to? A kdy dokončil les?

„Je ten obraz na prodej?“ ozvalo se za ním.

Otočil se.

Vždyť je to ona!

„A-ano,“ zakoktal.

„Je moc krásný.“

„To-to je les.“

A ty jsi debil, projelo mu hlavou. Je jasné, že je to les. Tak blbě nemaluješ ani ty, aby to nešlo poznat.

„Ano.“

Ticho. *Tak řekni, kurva, něco.*

„Ano, les,“ zopakoval pomalu.

Ted' oněměl i jeho vnitřní hlas.

„Chtěla byste vidět moje další obrazy?“

To jako myslíš u tebe v ateliéru? Jeho vnitřní hlas se vzpamatoval. Větší blbost tě nenapadla? Vždyť ani žádné další obrazy nemáš! Mimochodem, nemáš ani ten ateliér.

Kousl se do rtu.

Zasmála se.

Ufff. Takže smysl pro humor má.

„Můžu vám namalovat portrét.“

Ty si teda věříš! Hlas v jeho hlavě už začínal být otravný.

„Mám pocit, jako bych na tom obraze už byla.“

Její smaragdově zelené oči ho fascinovaly. Páni, to je odstín! Ale ted' by měl myslet na něco jiného než na barvy...

Veronika začala s psaním jako historička, později přidala copywriting, konečně píše i román a má za sebou svou první povídku. Ve svých textech využívá schopnost stručně vyjádřit vše podstatné. Ať už v knize *Evangelíci na Těšínsku v tolerančním období (1781–1861)*, kdy vytáhla cenné informace z hromady archivních pramenů, na prodejních stránkách, kterým jako copywriterka dává přehlednou strukturu, zajímavý úvod a výstižné nadpisy, i v úderných a vtipných dialozích v poněkud ujetém fantasy románu, kde nechává naprostou volnost své fantazii a má svůj jedinečný styl. Je mámou tří dětí a miluje cestování, psaní a svobodu. Sledovat, co zrovna dělá, můžete na webu [Cílevědomá cesta](#).

Vítej do mateřství. Seberozvojový kurz, o kterém se ti ani nesnilo.

Lucie Štěpánková

Zrcadlení

Dětský pláč jí rezonoval v lebečních kostech a nemilosrdně se zakusoval do těla.

Miminko křičelo ze všech sil, protože si myslelo, že umírá. Nemělo jiný manuál pro přežití.

Možná břicho. Možná zuby. Její hlava zběsile pátrala po příčině a ona už zase litovala toho, že jí miminko nemůže říct, co je trápí. Že nezná důvod jeho nářku, aby s ním mohla něco udělat. Právě to totiž potřebovala. Něco s tím co nejrychleji udělat.

Chovala miminko, dělala ššš, chodila po domě tam a zpátky. Houkala se v bocích. Broukala. A hlavně se snažila zůstat klidná. Dýchat. Být přítomná ve svém těle.

„Co mi chceš říct?“ zeptala se zoufale a pátravě se zahleděla do oceánu slz v očích miminka. Po narození byly modré, ale teď tmavly. Budou hnědé, po rodičích, věštili miminku příbuzní.

Po nějaké době neutuchajícího pláče cítila, jak to přestává zvládat. Nemohla s tím nic dělat, bylo to moc rychlé. Jako když přetéká hrnec. Vidíte, jak pára nadzdvihává pokličku a hrozí katastrofou, ale už je pozdě na to, abyste poklici zvedli a zabránili potopě. Nestihnete zareagovat. Pára uteče z hrnce ven a zasyčí na rozpálené plotně. Jako zadržované emoce, když utečou z lidského těla.

Její amygdala vycenila zuby. Cítila, jak se v ní spouští animální reakce. Neokortex jen bezmocně přihlížel té pohromě. Po každé buňce se rozlil kortizol, tekutina, která opanovala i tělíčko miminka.

Předala dítě partnerovi a vybuchla. Křičela, bouchala pěstmi do zdí, vyčítala si, vyčítala miminku, zatracovala se. Jako matka. Jako člověk. Nedokázala to unést. Nedokázala je prostě nechat plakat. Nedovolila mu to. Nedovolila to sobě. Cítila, jak ji svírá bezmoc. Byla zoufalá. Zase selhala.

Její muž miminko uklidnil natolik, že se nechalo přiložit k prsu. Kojilo se hladově a rozrušeně, jako by kromě mateřského mléka sálo i bezpečí, klid a lásku.

Ještě jím pořád otřásaly vzlyky a škytání. Bolelo ji to skoro fyzicky. Ležela na boku a jemně držela miminko v bezpečném prostoru mezi ohbím své paže a pokrčenými koleny. Hladila je po zádičkách a vdechovala jeho vůni. Když miminko po dlouhých minutách usnulo, její sympatikus se zklidnil a ona se propadla do vzpomínek.

Byla na návštěvě u své matky, které si nesměle postěžovala, že miminko proplakalo celý večer.

„No vždyť ty jsi řvala v jednom kuse,“ zareagovala její máma pohotově. No samozřejmě. Už to slyšela tolikrát, ale nikdy tomu nevěnovala pozornost.

„Ta maminka se diví, a přitom byla úplně stejná,“ přepnula její matka do třetí osoby. „Nevěděli jsme, co s ní dělat. Jediný, co zabíralo, bylo pohrozit, že ji necháme po tmě v ložnici,“ zašveholila mazlivým hlasem k miminku.

Ta slova jí rozčísila jako blesk. Neurony zablíkaly a vyslaly signál. Aha? Aha.

Ležela v posteli vedle miminka a dívala se do tmy. Do tmy, které se dodnes bojí. Znovu viděla všechny ty situace, kdy ztrácela sebekontrolu. Podněty, na které reagovala s dětinskou prudkostí.

Dětinskou. To je to slovo. Ten zdroj. Synapse, ze kterých se nemohla osvobodit.

Celý svůj život věřila, že její dětství bylo pohodové. Všechno měla, nic jí nechybělo. Až na to, že nemohla projevovat svoje pocity. Nejen že o nich doma nemluvili. Nemohli před sebou ani plakat. A tak na sebe často křičeli.

Tolik nejistoty, strachu a obav. Myslela, že jsou součástí její identity. Nikdy předtím jí nenapadlo, že by se s nimi už nenarodila. Netušila, že jsou uložené v jejím těle, vyryté jak tetování hluboko pod kůží. A že teď jenom vyplouvají na povrch. Spolu s emocemi jejího miminka.

Nedokázala zvládat své pocity a její dítě jí to jenom zrcadlilo. Jeho pláč v ní otvíral něco, o čem ani nevěděla, že tam je. Rozšklebené rány. Nezahojené jizvy. Všechno, s čím si sama nedokázala poradit a co se naučila odmítat, protože negativní projevy byly pro dospělé obtěžující. Měla to upěchované hluboko, vytrvale přehlížené. Její miminko to v ní odemklo vůbec poprvé v životě. Wow. Tohle nečekala. Vítej do mateřství. Seberozvojový kurz, o kterém se ti ani nesnilo. Poporodní bonus.

Než ji uspal dech jejího miminka, napadlo ji, co by se stalo, kdyby si někdy dovolila plakat.

...

Byla v lese. Vyhledat ticho, aby mohlo prosáknout na povrch to, co bylo přehlušené autopilotem. Čas byl relativní. Právě teď se měřil dobou, kdy její plně kojené miminko vydrželo bez mléka. Učila se díky tomu hodně zpomalovat.

Milovala tu sytost vrcholícího jara. Kolem ní voněla kůra vysokých borovic a šuměly koruny robustních osik. V mechu se černaly borůvky. Cítila se bezpečně. Konečně se někde cítila bezpečně.

Vnímala, jak se ty nánosy všeho, co si na sebe navrstvila za skoro třicet let, pomalu rozpouští v nesmělém pláči. Odlupují se jako zaschlé bahno z pohorek. A pak je rozdrobené odnáší vítr. Pozorovala, jak jí vibruje tělo, jako by se pohnula po měsících strávených ve svěrací kazajce. Stála tam a jen existovala. Nikam nemířila. O ničem nepřemýšlela. Nic nechtěla.

Dívala se do dálky, ve které se vypínaly kopce, a plakala. Zapomínala na to, kým byla, a na to, kým by být měla. Tak takhle vypadá nekonečno. Takové, které se vzpíralo jejímu rozumu, když se dívala na hvězdné nebe. Iracionální a nelineární nekonečno. Šeptá jí, že kdykoli může začít znovu.

Každý den. Každou minutu. Nikomu nic nedluží. Může sejít z cesty a prošlapat si jinou. Teď hned.

Když se vrátila, miminko se na ni smálo. Přetévalo radostí z toho, že ji vidí. Vzala je do náručí a přivinula k sobě. K tělu, které vědělo víc než její hlava. Přiblížila svůj obličej k jeho. Dítě spokojeně zažvatlalo a chytilo pramínek vlasů, který si se soustředěností neurochirurga snažilo přiblížit k pusince.

Dívala se přímo do očí svého miminka. Do těch velikých očí, ve kterých se zrcadlila ona sama.

Už nebyly modré. Nebyly ani hnědé.

Byly zelené.

Lucie rozpustila svou dosavadní identitu, aby mohla zase najít cestu k sobě. Psaní jí v tom pomáhá.

Záchvěv paniky se dostavil ve chvíli, kdy měla svému budoucímu manželovi opřít první manželský polibek.

Kristýna Komárková

Brčálové oči ženy č. 55

(Inspirováno skutečnými příběhy žen)

Zelené oči. Pronikavá brčálová barva. Barva klidu, míru a pohody. Přesně takto se teď přála cítit. Přála si být zase sama sebou. Toužila se proměnit v malou holčičku, která se může schovat mámě pod dlouhatánskou sukni a být v bezpečí. Prahla po vůni lučních květin, jež právě na tomto místě už od malička trhávala. A namísto toho sedí uprostřed dechberoucí zeleně a čeká na masožravého chlípného vlka. A jeho vyceněná zubiska připomínající tesáky. Ona v nich rozeznávala ďábla, i když všichni okolo tvrdili opak. *Je to mecenáš, patron – syn boží. A pro tebe je velkou ctí – pro celou naši rodinu, že tě přijme za svou další ženu.* A je úplně jedno, že je mezi vámi více než třicetiletý věkový rozdíl. Bůh rozhodnul, že je to správně. A s tím se nic nedá dělat. Je jedno, že tvoje tělo ještě nemá potřebné křivky ke zplození dítěte. Je jedno, že ti letos bude teprve třináct let. Náš pán si to tak přeje, tak to tak musí být.

Oděna v bílých šatech evokujících nevinnost a neposkvrněnost. Další ctnosti, které toto učení kázalo. *Být poslušná svému manželovi. Pouze toto chování tě zachrání před zatracením, aby ses mohla vrátit do věčného ráje – do nebe. Ne každý má to štěstí jako ty. Ne každý může být vykoupen.* Tato moudra slýchávala od narození, podobně jako její vrstevníci. A tak jim věřila. Ztotožnila se s touto filozofií a řídila se poslušně každým určeným pravidlem. Až do doby, kdy pocítila, že je rozhodnutí Pána proti její srsti. Skutečně chce být ženou číslo 55?

Překřížila si nohy a nahlas povzdechla. Před jejíma očima se rozprostírala krása červnové přírody. Rozkvetlé květiny, stromy a keře plodící ovoce a dary země, které jí a jejímu kmenu zajišťují obživu a blahobyt. A její úkol v tomto seskupení? Být hodnou a poslušnou manželkou a členkou. Dělat pouze to, co říká patron a její budoucí manžel. A rodit děti.

Těšila se na moment, kdy porodí miminko, i když neměla vůbec tušení, jak k tomu dojde. Nedokázala se totiž ztotožnit s představou, že její útlé dívčí tělo nabírá kyprých ženských tvarů s boulí na břicho.

„Diano, je čas,“ zavolala na ni zdáli maminka.

Diana si hřbetem ruky otřela usmrkaný nos, narovнала si šaty a dvakrát zamrkala víčky, přičemž jí na šatech ulpěly poslední zbytky slz.

Maminka jí pečlivě špendlila do vlasů bílý hedvábný závoj. Dnes byla tišší než obvykle. Klidný úsměv vystřídala nervozita a strach. Diana nerozuměla směsici emocí v mamčině tváři – jak by také mohla?! Kdyby věděla, co ji čeká, pochopila by. Pochopila by, že její maminka myslí na stejný moment před několika lety nazpátek – na svou vlastní svatbu. Pochopila by, že myslí na bolest, ponížení a strach, který jí sužoval v den svatební noci. Pochopila by, že by dala život za to, aby její dcera nemusela zažít taková muka jako tenkrát ona. *Jenže taková jsou pravidla a s tím se nedá nic dělat. Pán to tak nařídil.*

„Maminko, já mám strach,“ zašeptala Diana, když nastupovala do auta, aby splnila svůj slib.

„Všechno bude dobré, dceru moje. Pán to tak určil a jedině on ví, co je správné,“ usmála se matka se strachem v očích.

Dveře za Dianou se zavřely a auto uhánělo pryč. Dál. Na místo, kde se sňatek třináctileté dívky s pětáctýřicetiletým mužem dá zrealizovat. Na místo, kde je legální, aby si dítě provdalo za muže ve středním věku a stalo se manželkou číslo 55.

Obřad byl formální, nelišil se od těch, kterých byla pravidelně každý den součástí. Záchvěv paniky se dostavil ve chvíli, kdy měla svému budoucímu manželovi opětovat první manželský polibek. Jeho slizký, neodbytný jazyk byl jako odporný slimák dobývající se do jejích neposkvrněných úst.

Při odjezdu do jeho vily přemýšlela, co ji čeká. Jak to teď asi bude, když se stala jeho ženou? Věděla, že se její život promění, a to od základu. Věděla, že se musí sžít se spoluzemělkami. Věděla, že jí přibudou nové rituály a tradice, co do manželství patří. Ale netušila, že manželské povinnosti jsou muka, která se pravidelně opakují. Netušila, že nemůže odmítnout a prosit, ať manžel přestane, protože ji akt bolí. Netušila, že bude pouze sexuální hračkou pro uspokojení muže a stroj pro plození dětí.

Manželská noc – první blížící se rituál nového života.

„Svlékni se,“ poručil jí manžel.

Ztuhla a nechápala, co po ní chce. Vždyť toto pravidlo je v komunitě výsostně zakázáno. Nesměly se odhalovat ani kotníky, natož pak její ještě dětské tělíčko přecházející do puberty.

Po chvíli jí příkaz drsněji zopakoval: „Slyšela jsi, svleč si ze sebe ty šaty!“

Slzy měla na krajíčku, ale poslechla. Sáhla dozadu za krk a rozepnula drobný knoflíček. Potom roztřesenýma rukama podkasala svoje dlouhé bílé splývavé šaty až k bokům. V tu ránu už stál před ní a obratně jí šaty převlékal přes hlavu. Měla na sobě jen dlouhé spodní nohavičky, které jedním plynulým stažením rukama jejího manžela skončily na podlaze.

Zářící zeleň v jejích očích ztmavla. Klid se změnil ve strach. Nesměle se mu podívala do očí, držící si přitom stydlivě jemné kopečky prsou v dlaních. A zděsila se. Uviděla zlověstný výraz s propalujícími se jiskrami, jenž se v jeho tmavých očích zjevil. Na malý moment v nich spatřila ďábla.

Pohodil ji na postel a roztáhnul nohy. „Chvíli počkej, nikam nechod – nehýbej se!“ poručil.

Během chvíličky se dveře ložnice otevřely a ona ve dveřích poprvé spatřila každou jednotlivou spoluzemělkou. Rituál svatební noci mohl započít.

Všech 54 manželek si posedalo do kruhu kolem lože svého manžela. Věděly, co je čeká. Některé při pohledu na to, co se bude jejich spoluzemělec dívat, stále neskrývaly děs, jiné se s procesem už smířily a braly ho jako součást přijetí další chotě do manželova života.

Pestré květiny nepřeborných barev, svíčky, obrazy svatých a kříž visící nad postelí důležitost posvátného obřadu umocňoval. Jakmile se vše splnilo a i manžel byl připraven, mohl rituál posvátnosti manželství započít. Ano, tak o tom tato sekta smýšlela. Pro normálního smrtelníka pohled představoval zvěrstvo páchané mladé nezletilé dívky. Znásilnění v přímém přenosu za účasti přihlížejících žen, které i přesto, že z vlastní zkušenosti věděly, o co jde, s tím nic neudělají. Naopak, nechají dítě napospas úchylovi.

A tak za zpívání a odříkání manter a chvalozpěvů se uskutečnila svatební noc. Noc, kdy nevěsta brečela bolestí a ženich se perverzně ukájel za účasti dalších nezletilých dívků a dam ve středním věku. Možná si dokonce některá z nich toužila lože s nevěstou vyměnit, protože láska, kterou cítila ke svému manželovi, hraničila s posedlostí.

Ráno se Diana probudila s bodavým tlakem v podbřišku. Nahlédla pod peřinu a pod sebou uviděla koláč krve. Lekla se. Nejprve si myslela, že umírá. Potom jí došlo, že to bude menstruace, která přišla poprvé teprve před dvěma měsíci. Matka jí vysvětlila, že je vše v pořádku, že se krev každý měsíc objevuje všem ženám, protože to je známka toho, že jsou připravené k plození dětí. A když se krvácení přestane objevovat, znamená to, že posvátnost manželství se zdařila a ona bude brzy matkou.

Hlavou jí problesklo, že asi selhala, protože krvácí. Možná nebyla tak poslušná, jak si její manžel přál. Možná včerejší noc moc brečela a naříkala. Neměla tolik projevat emoce – zastyděla se sama před sebou a slíbila si, že se do příště polepší. *Chtěla být přece dobrou a počestnou manželkou – jako její matka. Chtěla patřit mezi vyvolené, kteří se zachránějí před vykoupením a půjdou do nebe.*

Celou povídku si můžete přečíst [u Kristýny na blogu](#).

Kristýna je Lvíce – bojovnice, stejně jako její hlavní hrdinky. Propojuje psaní s koučováním, které je její vášní i únikem z mnohdy černobílé reality. Fascinují ji příběhy inspirované skutečnou událostí. Důkazem toho je povídka *Brčálové oči ženy č. 55*, jež vychází z dokumentu *Keep Sweet: Pray and Obey*. V lednu 2022 Kristýně vyšel emotivně laděný příběh propojující dvě generace s názvem *Znamení koně*. Více informací o Kristýně se dozvíte na jejích [webovkách](#) nebo FB skupině [Koučka kreativity](#).

Zapomenout na všechna trápení a jenom tak být.

Jana Holanová

Čtyřlístky pro štěstí

Seděla tiše a sama. Popíjela čaj a nechala se hýčkat ševlením listí. Pohled do rozkvetlých květů velkého kaštanu ji naplňoval klidem. Cítila, že ji hlídá a dává jí sílu.

Přijela včera večer, do sluncem zalitého letního podvečera. Když uviděla chatičku utopenou ve vysoké trávě, trochu se zděsila, ale pohled na louku plnou rozkvetlých kopretin a zvonků ji uklidnil a vrátil tam, kam se těšila. Do pohody, daleko od okolního světa a hluku. Zapomenout na všechna trápení a jenom tak být.

Kráčela zarostlým chodníkem a snažila se nevnímat nevlídný pozdrav sousedky. Lidé někdy dokáží ublížit i jen tím, že jsou. Vůně trávy plné kytek ji mámila. Bylo jí líto, že tu krásu bude muset posekat. Tu přirozenost, žijící si vlastním životem.

Otočením klíče v zámku odemykala jiný svět, hezčí a nezkažený. Uvařila si čaj a vlastně se na sekání začala těšit. Fyzická práce je lék na všechny neduhy. V kombinaci s hlukem sekačky, dokáže z hlavy vyhnat všechny myšlenky. I ty nejtemnější a nejbolestnější.

Už po chvilce ji bolely ruce, ale vůně posekané trávy léčila. Byla ráda, že se rozhodla, že tu první nechá opravdu vyrůst a poseká ji, teprve až všechno krásně vykvete. Až semínka dozrají a vydají se na svoji vlastní pouť životem, až pomalu zahnízdí zpět v zemi, aby mohla celý podzim a zimu odpočívat a nabrat sílu, zapustit kořínky a na jaře vyrašit a těšit všechny kolem svou krásou. Sled obyčejného života, to je to, co se jí líbilo. Měla ráda obyčejné věci.

Před rokem, to ráno, se její svět otočil o sto osmdesát stupňů. Radosti a starosti obvyklého dění byla nucená vyměnit za nevědomost, do které jí život vhodil bez jakéhokoli varování.

Budík, rychle uvařit čaj a hurá ven, Tango už čeká. Venku bylo krásně, začínající léto všude, kam se podíváš. Nechala se táhnout bláznivým labradorem, kterého milovala. Rozhodla se vrátit přes kopec a nechat miláčka proběhnout. Milovala rána, kdy mohla jenom tak být.

Ale to snad ne, čtyřlístek a hned vedle další, jednou tak velký. No teda, splnil se jí dětský sen. Jako malá vždy hledala čtyřlístky, ale nikdy žádný nenašla. Radost tryskala z jejího nitra na všechny strany, byla nekonečná. Jedna, dvě, tři fotky, posláno. Hned se musela pochlubit.

Pracovala teď doma, už si na to zvykla. Trvalo to už nějakou dobu. Kolem desáté ji vyrušil zvonek. Paní z vrátnice ji prosila, ať si přijde vyzvednout balíček. Byla překvapená, nic neobjednávala. Sjela výtahem do přízemí.

U recepce stála business partnerka jejího milovaného muže – Andrea.

Andrea byla úplně vyděšená. A ona nechápala, co to má znamenat. Business partnerka, která měla být s jejím mužem v Bratislavě je v Praze?!

Nechápala. Andrea ji poprosila, zda by se na chvilku nemohly projít. Trochu ji to vyděsilo. Nestýkaly se, skoro se neznaly. Snažila se ji tolerovat, ale ráda ji neměla.

Neseděla jí jako člověk. A teď osobní návštěva? Snad se něco nestalo Tomovi, snad je v pořádku. Nechápala. Snažila se poslouchat zmatené povídání a u otázky „Co se u vás doma děje?“ zůstala jako opařená. Tom poslední dobou vypadal unaveně, o businessu doma ale nemluvil. Jediné, co věděla, bylo, že poprvé za celý čas na Andreu nadával.

Nevěděla, nerozuměla tomu, ale odpovídat se jí nechtělo. Byla to cizí ženská, takový chlap v sukni.

Tom tedy žije, tak fajn. Tohle bychom měli. Co tedy ta šílená ženská chce? Vyprávěla, jak se s Tomem poslední dobou neshodnou a hádají se o klienty. A jak se Tom divně chová. A nakonec přišlo to nejděivnější. Andrea jí začala vyprávět, že se necítí dobře, a tak si nechala udělat nějaké testy a má špatné výsledky, a že doufá, že to nebude rakovina.

To už byla Klára úplně mimo. Cizí ženská a vypráví jí toto?

Snažila se ji uklidnit: „No chová se divně, ale teď je nejdůležitější, abys měla ty výsledky v pohodě!“

„Víš, já se ani tak nebojím výsledků, jak toho, aby ten Tom se nějak dal do pohody.“

Rozloučily se. *Cože? Co to ta ženská vypráví? Ví vůbec co rakovina umí, jak dokáže být rychlá. Nechápala. Co to má celé znamenat?*

Byla zmatená, nerozuměla ničemu. Věděla jenom jedno: že Tom rozhodně není na služební cestě a nevrátí se dnes večer, protože na žádnou služebku pravděpodobně neodjel. Nemohla se soustředit. Byla úplně rozhozená. „Co to je? Kde je? Má ženskou? Vždyť to je její Tom, to je ...“

Nevydržela to a napsala mu: „V kolik se vracíte? Mám s tebou počítat k večeři?“

„Ne, ne, najíme se po cestě, někde se s Andreou stavíme, určitě se vrátíme pozdě.“

Takže Tom jí lže. A lže bez okolků. Co se děje? Zmatenost a nervozita se míchaly se vztekem. Připadala si jako uragán. V hlavě měla zataženo, bouřilo to, honilo se všechno tam a zpět, bez naděje na klid.

Nevydržela a zavolala mu. Pořád tvrdil, že je na cestě, že akorát zastavili na benzínce. Křičela, neklid v její duši sílil. Děsila sama sebe. Věděla, že jí Tom občas zalže. Myslela, že jsou to takové chlapecké hrátky. Ale tady nešlo o blbosti. Tady šlo o... No, o co tady jde? Zmateně chodila po bytě. Oči plné slz, srdce zmateně reagovalo na krupobití myšlenek, nevěděla proč, nevěděla co, nevěděla jak, nemohla, už dál nemohla.

Tom dorazil domů a domluvili se, že se půjdou projít. Pořád zapíral. Pak začal křičet, že spal v hotelu. Že tam spal sám, protože je doma nespokojený. Že nechtěl žít takový život. A že...

V hlavě měla melu. Poslouchala, ale nezaslechla jediné rozumné slovo, vysvětlení, cokoliv, čemu by rozuměla. Všechno se seběhlo tak rychle. A potom už se to jen vybarvovalo víc a víc. Začal chodit domů ještě později, vlastně se přišel jenom vyspat. Nemluvil, choval se tak, aby si všimla, že je našťvaný, že je všechno její vina. Ze společných snídaní, o kterých říkal, že je miluje, se stalo krátké rychlé utrpení, aby den byl už od začátku zkažený. Jeho vyčítavý pohled a mlčení. Rychlý odchod ráno a pozdní návrat večer.

Nevěděla, co dělat, co si o tom myslet. Už to trvalo dlouho, zdálo se jí, že nekonečně dlouho. Trápila se, nejedla, nemohla spát. Ptala se sama sebe: *Co se to děje? To jsem byla tak slepá? Nebo jsem nechtěla nic vidět, já jsem přece, my jsme...*

Ze vzpomínek ji vytrhl pozdrav sousedky. „Dobrý den! To jsem ráda, že vás vidím. Víte, chtěla jsem vám říct. No chtěla jsem vás poprosit, víte, my bychom to tady u vašeho plotu sekali, ať nám sem nelítají pampelišky. Vždyť vám to pomůže.“

Úžasný pozdrav, pomyslela si, to začíná „vlídně“. Naštěstí to vydržela. Pokusila se o úsměv a řekla: „Víte, já vám bohužel nemohu slíbit, že budu schopná přijet pokaždé, když to trochu povyroste, abych to posekala.“

„Jasně, vůbec se neomlouvejte, vám to pomůže a my nebudeme mít v trávníku pampelišky.“

Procitnutí. Nemá se pořád dokola vracet a zkoumat, to, co je, co už nejde změnit. Co zjevně trvalo x let a ona to neviděla. Prostě to neviděla. Nenechá si zkazit kouzlo, kterým ji chata vždy vtáhne, do světa, kde může být, být sama sebou v objetí přírody. Miluje vůně, zvuky i celé pomalé dění tady. Čas je na tomto místě v plynutí vlídnější. Přijetí faktu je těžké, ale osvobozující. Ano, jsem jiná, ale ne horší. Jenom to máme každý nastavené jinak.

Kladla si otázku, proč má někdo pocit, že jí pomůže, když bude sekat pampelišky. Vůbec jí nevadily. Měla trávník s rozkvetlými pampeliškami ráda. Ale asi ne každý. My lidé jsme zvláštní.

Jediné plus tohoto rozhovoru byl návrat do reality. Věděla, že pátrání a hledání pravdy v minulosti ničemu nepomůže. Všechno je tak, jak má být. Děje se nám přece vždy jenom to nejlepší. Nevěděla, co je na kotrmelcích posledních dnů dobré a pozitivní. Ale snad na to jednou přijde.

Tom už byl rok odstěhovaný a rozváděli se. Konec pohádky. Kdyby jí před rokem někdo řekl, co se stane, vysmála by se mu. Život se někdy zvrtné, a to ani nenosí podpatky.

Postavila vodu na kávu. Otevřela knížku, sedla si a vklouzla do problémů hrdinů. Mají jich taky dost a nádherně se u toho dá zapomenout na vlastní. Dá se zrychleně prožít za den, třeba i celý život. A někdy je ten jejich život pořádně zašmodrchaný, propletený a nemá kloudné řešení. A stejně vždy nějak dopadne. Takže žádný strach. Život je velký čaroděj.

Jenom by ji opravdu zajímalo, co měly znamenat ty čtyřlístky, co našla tehdy ráno. Bylo to štěstí? Čeho to mělo být znamení? Říká se, že pokud to není dobré, tak to ještě není konec. A je to tedy konec? Nebo co bude ten šťastný konec? Kdo ví.

Snad přijde ráno, kdy se probudí a bude se opět smát. Čtyřlístků našla za to nešťastné léto ještě dalších šest.

Zdá se, že to byl čas čtyřlístků.

Jana miluje život, ráda se toulá přírodou a společníkem je jí psí miláček, putuje do minulosti a snaží se nadechnout na místech, kde zdi můžou vyprávět osudy dávno zapomenuté. Její vášní je zachytit krásné okamžiky objektivem a zvěčnit je. Má ráda styl, připomíná si vlídnější tempo života starých časů drátováním, a když je jí smutno, [píše](#).

Až to řeknu doma Jirkovi, bude si myslet, že jsem se zbláznila!

Miluše Havel

Zelené cappuccino

Ztěžka dosedne do křesílka v rohu na terase bazénové kavárny. Opatrně otočí kočárek, aby do něj nesvítilo sluníčko, Těší se, až dneska konečně trochu vydechne. Po další probdělé noci, ranním maratonu a lekci baby plavání už nic než kafe nezvládne. Naštěstí je po plavání Klárka vždycky tak unavená, že okamžitě usne a spí alespoň hodinu. Jedna malinká skoro jistota v jinak nepředvídatelném světě mámy na mateřské.

Pravda, teď s Klárkou si to užívá daleko víc než poprvé s Kubíkem. Lekci „základní péče o dítě“ už má jednou za sebou. Neřeší každou blbost. Naštěstí! Jinak by se dávno zbláznila! Už takhle má pocit, že se celé dny nezastaví, ale ve výsledku to večer vypadá, jako by nic nedělala. V lepším případě. Stokrát uklizená kuchyň, Kubíkův rozlitý šumák, do kterého Klárka stihla rozšlapat Nesquikovy kuličky, rozbitá čajová konvice, rozmotaný toaleták, prádlo „vzorně vyskládané“ ze skříně na podlahu v ložnici... no, mohla by pokračovat, ale byla by to nejspíš jen ztráta energie... Řeší tohle taky ostatní matky, nebo je jediná?

Na stolku se objeví voňavé cappuccino v zeleném hrnečku. To má na téhle kavárně ráda – servírují tu kafe do barevných hrnečků, takže nikdy neví, jakou barvu její cappuccino bude mít. Takže dneska zelená. Barva pro tento týden.

Z rohu kavárny má krásný výhled na celou venkovní plovárnu. Pozoruje dopolední návštěvníky – většinou důchodce, co si přišli zaplavat, než bude příliš horko, mámy s malými dětmi, občas nějaký sportovec a... je to vůbec možné...? Nedaleko kavárny, přímo pod stromy si dva mladíci rozkládají... no ano! Malířské plátno! Páni! To by tedy nečekala!

Zadívá se jejich směrem. Co tady asi budou malovat? Přemýšlí a rozhlíží se. Zátíší se stromy a malým jezírkem? Jestli přišli malovat něco romantického, nejspíš se tam jezírko objeví. V dopoledním slunci vypadá krásně a pak... nedovede si představit nic, co by se na plátno hodilo víc... tedy pokud by to mělo být romantické zátíší. Ale k tomu by si představila jiného malíře. Takového, co viděla v knihách nebo na starých obrazech – starší muž s paletou barev v ruce, umazaným pláštěm a baretem. O malování neví bohužel nic, ale ta dvojice mladíků...?

Klárka v kočárku se zavrtí. Koukne na hodinky. Spí teprve půl hodiny. Ještě chvilku, beruško, zaprosí v duchu a rychle vyskočí, aby ji pohoupala. Nezabírá to. Bude muset vstát a procházet se s ní. Ach jo. Jednou rukou houpe kočár a druhou rychle dopíjí svoje zelené cappuccino.

Sjede z terasy a vezme to písčitou cestičkou kolem plovárny. Snad ji ještě uhoupe. Asi za hodinu Klárku konečně znovu uspí. Že by se přece jen ještě vrátila na chvilku na terasu? Pohledem mimoděk zamíří k jezírku pod stromy, malíři už tam ale nejsou. Škoda. Klárka se zase zavrtí, a tak i myšlenka na návrat do pohodlného křesílka mizí v nenávratnu.

Vzdychne a otočí kočár na cestu k domovu. Málem do nich vrazí! Poznává je podle malířských stojanů.

„Pardon!“ vyhrkne omluvně.

„Vždyť se nic nestalo,“ usmívá se jeden z mladíků.

„Vlastně nám jdete rovnou do rány,“ dodává druhý.

Zatváří se asi hodně nechápavě, protože se oba začnou smát. „No, chtěli jsme vás pozvat na takovou malou zahradní slavnost dneska odpoledne,“ začnou vysvětlovat, „tedy, pokud budete mít čas a chuť samozřejmě.“

Přeskakuje pohledem z jednoho na druhého. Docela fešáci. Evidentně dost mladí. O to víc jí to celé nějak nesedí. „Mě?“ To bude zřejmě nějaký omyl a s někým si ji pletou...

„No, ano, vás.“

„Víte, dali jsme si s Romanem takovou malířskou výzvu, deset obrazů za deset dní, a na konci výzvy uděláme párty, kde všechny ty obrazy ukážem našim přátelům a kolegům...“

„A Davida napadlo, že by bylo zajímavý pozvat i všechny, kdo se na našich obrazech objeví...“

„...a já jsem si vás dneska vypůjčil na svoje plátno,“ uzavírá David.

„Takže jestli na odpoledne nic nemáte, moc rádi vás uvidíme,“ dodává ještě Roman. Omluvně stočí pohled ke kočárku. „Prcka klidně vemte s sebou, bude to venku u bazénu, taková pohodička, pár drinků a pár mazanic k tomu,“ podává jí vizitku, „tady je adresa, začínáme ve tři, ale klidně přijďte, jak se vám to hodí.“

Než se stihne vzpamatovat, oba už se s úsměvem loučí a míří do kavárny. Zřejmě si chtějí také vychutnat svoji barevnou kávu.

Chvilí ještě zmateně stojí na cestě. Nezdálo se jí to? Vizitka! Podívá se na ni. Stručná pozvánka, adresa, mapa, začátek ve tři a telefonní čísla na Davida a Romana.

Myšlenky v hlavě už ale skáčou jedna přes druhou: Já jsem na nějakém obraze? To musím vidět! Zní to dost šíleně! Tohle se stává tak leda ve filmu! A party! Jak je to dlouho, co jsem někde byla?! Ale co si vezmu na sebe? Nikoho tam neznám, bude to trapas! Drink? Leda bez alkoholu a Klárka tam jistě bude vyvádět... Jenže kolikrát se mi to ještě stane? Už nikdy! Co když je to bouda? Vypadali ale slušně. A říkali, že můžu přijít s malou...? Přece by nezvali matku s dítětem na nějakou pochybnou párty! Přijde i někdo jiný „z obrazu“? Koho asi malovali? Budeme mít něco společného? Tak tohle mi holky nebudou věřit! Až to řeknu doma Jirkovi, bude si myslet, že jsem se zbláznila!

Ani neví, jak se dostala domů. Koukne na hodinky. Poledne. To má ještě skoro tři hodiny na rozmyšlenou...

Pro Mili tohle byla „povídková výzva“ se vším všudy. Je to její první povídka, která spatří světlo světa a bude ji (možná) číst i někdo úplně „cizí“... Marně vzpomíná, jak se dostala k festivalu Kafe s múzou, ale tak jí nadchl a vrátil v myšlenkách až snad někde na střední, kdy občas něco napsala – tak proč to nezkusit? Netušila, do čeho jde a že najít na mateřské „dovolené“ pár minut na psaní bude skoro takový oříšek, jako vypít teplý kafe. A teplý kafe miluje. ☺

Jemný signál těla, ale přeci jenom patrný. Už věděla, co znamená, přesto se ozvala hlava.

Silvie Šabacká

Slyším tě!

Opírala se svou váhou do ruční sekačky, aby se lépe dostala i do těch zákoutí zahrady, které byly v mírném svahu. Postupně ukrajovala čerstvou, už vzrostlejší travu, vnímala její typickou vůni a příjemný teplý vzduch nadcházejícího léta.

Byl červen, co nevidět prázdniny, na které se už moc těšila. Milovala slunce, teplo, možnost si na sebe hodit jen kratásky a tílko a rovnou vyrazit ven. Bez zbytečného kombinování oblečení, aby jí nebyla zima nebo nezmokla. Prostě letní pohoda. Stačí tak málo.

Dokonce se už minulý týden se svou dcerkou letos poprvé koupaly v řece. Slastně si vybavovala vzpomínku na chladivou vodní náruč. Ta by se jí teď u kosení těch metrů a metrů zahrady šikla, usmála se, zatímco na těle vnímala krůpěje potu. Sice jen lehké, ale byly tam.

Nezdá se to, člověk vezme sekačku, klouže s ní po trávníku, vypadá to jako pohoda. Ale skutečně snadné je to jen v úsecích rovných chodníčků. Jakmile narazíte na hrbolek nebo potřebujete pokosit úseky, kde se běžně nechodí – mírné kopečky, zákoutí malin a ostružin nebo kolem nízkých stromků, u kterých je potřeba se sklonit – dá to docela zabrat.

Zkrátka, člověku se hodí umět i zabrat.

Znovu se usmála.

Je to někdy opravdu zábava, pustit své vlastní myšlenky, ať si běží přirozeně, kam chtějí. Samotnou ji často překvapí, že jí dokáží vykouzlit úsměv na rtech. To pak stojí někde sama a najednou se začne smát. Kdyby ji někdo pozoroval, možná by si myslel, že je blázen. Zajímavé, jak je svět zvyklý o věcech přemýšlet. Proč by se člověk nemohl sám jen tak usmívat či rozesmát?

Znovu potlačila sekačku do dalších, ještě nepokosených částí. Užívala si, že tentokrát svou námahu vynakládá jen na místa, která jsou hůře dostupná. Protože ta dostupnější předtím projela z pohodlného posezení na malém sekacím traktoru, kdy stačilo pouze točit volantem.

Teď s ním jezdila hrdě její jedenáctiletá dcerka a zažívala svou premiéru – první možnost řídit volantem. Zkoušet taky couvání, které do té doby znala bravurně teoreticky: „Mami, když chceš jet doprava, točíš volantem doleva.“ A pak to zkusila a obě se smály, jak traktorem zajela přesně naopak.

Nebála se o ni, i když na ni přes velkou stodolu nemohla vidět. Byla to část zahrady, kde si traktor vystačil v celé její ploše. Ideální tréninkový prostor pro takovéto začátečníky. Pro ni, mámu, to byla úžasná možnost, jak dcerku zapojit, dát jí smysluplnou práci a zároveň výzvu, kterou děti v tomto věku už potřebují. Navíc ji přes rachot ruční sekačky, kterou ovládala ona sama, vůbec neslyšela. A díky stodole ani neviděla. A tak to bylo dobře.

Přítomnost pozorovatele, obzvlášť ve věcech, ve kterých si ještě nebyla jistá, sama neměla ráda. Cítila se mnohem lépe, když si mohla vše zkoušet a dělat chyby, přirozené pro všechny začátky. Jednoduše bez svědků, kteří by ji znervózňovali a před kterými by se kvůli svým chybám mohla cítit hloupě. V klidu sama, tak to bylo příjemnější.

Proto se teď doslova „sklidila“ ze zorného pole své malé slečny a nechala jí soukromí. Byly domluvené, že kdyby se cokoliv stalo, stačí jen pustit pedál, tím se traktor zastaví, sesednout, tím se úplně vypne, a pak za ní přiběhnout.

Znovu si uvědomila, že se usmívá.

Viděla obraz těch zářivých jiskřiček v dětských očích, nadšení a zároveň lehkou bázlivost, ale i chuť se vrhnout do této nové výzvy. Výzvy potřebujeme. Jedině na nich rosteme a rozvíjíme se. A stáváme se sebevědomější, protože máme být na co právem hrdí.

Avšak stejnou měrou potřebujeme pro zdravé zvládnání životních výzev nezaměnitelný pocit bezpečí. Že se máme o koho opřít. Že v tom nejsme sami. Tímto bezpečným přístavem mohla být teď ona. I když neviděná, neslyšená, ale věděla, že dcerka ví. Ví, že má možnost kdykoliv přiběhnout a říct si o pomoc. A zároveň mít soukromí a klid a zkusit to zvládnout sama.

Tuhle kombinaci milovala. Jak z pozice, kdy tuto nevlezlou podporu dostává, tak z pozice, kdy ji může naopak dopřát někomu druhému.

Tlačila svou ruční sekačku dál, ještě tento kousek a bude mít jeden úsek hotový. Čerstvě pokosená tráva se krásně sytě zelenala. Jak uvolňující bylo si tu zeleň prohlížet. Blaho.

A najednou ucítila zvláštní tlak na hrudi. Jemný signál těla, ale přeci jenom patrný. Už věděla, co znamená, přesto se ozvala hlava: „Teď ne, až za chvíli, až tenhle úsek doděláš!“

„Ne,“ rozhodla se jasně a toho našeptávače rázem stopla. „Signál přišel, nebudu diskutovat a polemizovat, kdy je vhodný čas! Ten je TEĎ.“

Pustila sekačku a nechala ji stát, kde byla. Ničemu ani nikomu tady vadit nebude, žádné zdržování. Rozhodně se vydala na druhou část zahrady za stodolou. Možná to necítí správně, ale to zjistí, až když si to opravdu v realitě půjde ověřit.

Když stodolu obešla a otevřel se jí větší výhled, uviděla traktor-sekačku, jak stojí tiše pod stromy u plotu. A na něm nikdo neseděl. „Že by to vážně byla pravda?“

Šla dál směrem k němu a když byla téměř u stromů, začala se rozhlížet: „Kde je moje malá?“

V tu chvíli ji uviděla. Otočená zády k ní přesně na opačné straně zahrady, u druhého plotu. Stoupala na špičky a snažila se dohlédnout na místo, kde věděla, že máma jezdí s ruční sekačkou.

Zavolala na ni, malá se otočila a rozběhla se: „Mamííí, jak víš, že tě potřebuju?“

„Jak to vím? To je přece jasné, když mi někdo v hrudi rozezvoní telefon,“ smála se a položila ruku na část nad srdcem, která se před chvílí jasně ozvala svým nezaměnitelným tlakem.

Už tento signál znala.

A v mnoha situacích si ověřila, že se rozhodně vyplatí ho nejen slyšet, ale taky opravdu následovat. Okamžitě a bez logických argumentů: „„Nevím přesně co, ale něco se děje. Cítím to. Tak jdu!“

Dcerka se usmála. Objaly se. A ona na sebe byla skutečně hrdá. Opět se jí potvrdilo, že „to“ vnímá správně a že jedině když onen jemný signál následuje, je to pro ně obě bezpečné.

Společně z traktoru vysypaly vrchovatě naplněný koš na trávu, se kterým si slabší dívčí paže neuměly poradit, a každá se vrátila ke své práci na svůj úsek zahrady. I kdyby nad nimi už nesvítilo slunce, uvnitř v hrudi je obě hřálo. Ono vzácné propojení, které spolu mohou mít snad jen máma s dcerou.

Silvie je žena Střelkyně – bezprostřední i vnímavá. Miluje, když může naslouchat slabounkému hlásku uvnitř, který často upozadujeme a potlačujeme. Je terapeutkou přístupu [Somatic experiencing®](#), který jí naučil „předat velení“ moudrému 6. smyslu a toto umění [Být ve svém těle doma](#) předává dál i svým klientům a klientkám. Díky festivalu Kafé s múzou a Marti nenávodu objevila netušené – svou schopnost napsat povídku. Přineslo jí to nádhernou možnost, jak s lehkostí popsat a předávat dál tento jedinečný pohled na svět a na lidské prožívání. Povídka *Slyším tě* je zachycením jedné obyčejně neobyčejné chvíle z jejího života. Tak jak se stala a jak ji sama prožila.

Wow, tak to je můj surfař, usmála jsem se v duchu a následovala ho do auta.

Kateřina Vokalová

Surfař

„Slečno, zapněte si bezpečnostní pás, prosím,“ naklonila se nade mnou letuška. Lekla jsem se, úplně jsem sebou trhla. Byla jsem zasněná a zamyšlená.

„Ach, ano, promiňte,“ připoutala jsem se a opřela jsem hlavu o sedadlo. Zhluboka jsem se nadechla. Zavřela jsem oči a čekala, kdy uslyším ten známý zvuk dopadu letadla na runway. Mezitím, než jsme přistáli, se mi ještě jednou znovu promítlo několik posledních dní, kdy jsem balila, loučila se s přáteli a rodinou. Toto není první cestování, ani první cesta, kdy budu trávit několik měsíců nebo roků mimo svojí zemi. Vlastně cítím, jako by to byl můj život. Občas se sbalit a vyrazit na nějakou dobu do neznáma. Baví mě a moc mě to dělá šťastnou. Ale trvalo mi dlouho, než jsem si to připustila. Dlouho jsem ve svém životě hledala partnera, se kterým bych se usadila, měla děti a žili jsme na jednom místě šťastně až do konce našich životů, tak jak jsem to viděla u ostatních. A on nepřicházel. A nepřišel. Možná ještě přijde, to netuším, ale je mi třicet tři let a jsem single, bez manžela, dětí, psa nebo kočky. Jediný můj závazek je slunečný byt s terasou v pražských Dejvicích. Zdělala jsem ho po babičce. Teď v něm bydlí někdo jiný, pronajala jsem ho krásnému páru. Myslím, že oba nedávno dokončili univerzitu. Prý se potkali při jedné přednášce, podívali se na sebe a pak zašli na pivo. Aspoň takhle mi to vyprávěli při podpisu smlouvy. Dříve bych se hořce usmála, udělala bych wow, hezký příběh a pak po večeru brečela do polštáře, proč někdo jiný má štěstí v lásce a já ho nemám. Ale tentokrát jsem se neusmála, jen jsem se na ně podívala, předala jim klíčky a popřála happy living. Nezajímalo mě to, ani mě to nerozesmutnilo. Večer, u mojí kamarádky Anny, pár dní před odletem, jsem jí to vyprávěla. Říkala jsem jí, že je zvláštní, že se mě to vůbec nedotklo, že mě to nebodlo u srdce a že jsem jim nedělala toho idiota, který všechny emočně podporuje.

„Emo, prostě jsi se smířila se svým životem,“ rozváděla Anna nad koktejlem.

„Jak to myslíš?“ usrkla jsem brčkem z oranžového drinku a unaveně jsem se na ni podívala.

„Začínáš žít život, jak ho cítíš, ne jaký si ho vysníváš a plánuješ.“

„Ale sny jsou přeci důležité,“ snažím se oponovat. Ale marně, ten večer jsem její slova nepochopila a ani teď je při přistávání nechápu.

„Nemusíš přece všechno chápat,“ řekla jsem si pro sebe a vystoupila jsem z letadla. Přistáli jsme na malinkém ostrově uprostřed Tichého oceánu v Pacifiku. Na místě, které je známé pro své ideální surfařské podmínky. Ano, jedu se učit surfovat a jsem nesmírně nadšená. Navzdory své zdánlivé osamělosti a pocitu, že jako žena

jsem zatím nic nedokázala. Že jsem jako žena selhala. Každý můj vztah byl tak krátký, že kratší už je snad jen víkend. A každý z těch vztahů byl divný a takový nanic. Ano, shrnula bych do slova nanic. Nebylo to těmi muži, bylo to mnou a mým výběrem. Nebo ne? Kdo ví.

„Já jsem Dan, vezmu ti batoh.“

„Díky, Ema. Těší mě!“ podala jsem ruku neznámému černovlasému muži. Wow, tak to je můj surfař, usmála jsem se v duchu a následovala ho do auta. Můj kamarád z Austrálie, který se na tomto ostrově učil sjíždět vlny, mi dal kontakt na školu surfování. Součástí jsou i individuální hodiny s instruktorem a ubytování v chatkách u pláže. Prý abychom se sžívali s oceánem nepřetržitě. Při pohledu na toho svalnatce vedle mě to vůbec nebude těžké!

„Jaká byla cesta? Všechno v pořádku?“

„Ano,“ usmála jsem se. Z otevřeného okýnka jsem ucítila tu pro mě známou vlhkost a vůni oceánu, která mě fascinuje. Nevím proč, už od malička jsem toužila žít u moře. První vydělané peníze jsem utratila za měsíční pobyt v Itálii. A pak se to stupňovalo, žila jsem v několika zemích, ale nejvíce mě uchvátilo Tahiti pro jejich nádherné tyrkysové laguny. Dlouho jsem přemýšlela, jak všechny cesty ufinancovat. Jak jako člověk chtějící se uživit výtvarným uměním si mohu dovolit lítat po světě? A pak to přišlo. Jedna virtuální zakázka, druhá virtuální zakázka a já zjistila, že moje výtvarné umění nemusí končit někde na plátně, ale rovnou v laptopu. Uvnitř sebe ale pořád toužím po vlastní živé výstavě, která by se skládala ze všech střípků mých cest.

„Sejdeme se zítra ráno v osm na pláži, tamhle u toho žlutého sloupu,“ ukazoval mi můj instruktor, když mi vyložil batoh a odnesl před chatku.

„A abych nezapomněl, zde jsou klíčky. Budu se zítra těšit!“ podíval se na mne povzbudivě a pak už jsem viděla jen vlající prach za jeho autem. Měla jsem nutkání mu zamávat, ale ruku jsem nezvedla. Otočila jsem se směrem k pláži a rozeběhla jsem se. Cestou jsem někde vytratila žabky, košili a v tričku a v šortkách jsem rovnou skočila do oceánu. Tolik mi chyběl. Uplavala jsem asi půl kilometru, když jsem se celá zadýchaná zastavila a začala se jen tak pohupovat. Měla jsem krásný výhled na své nové obydlí a na zapadající slunce. Strčila jsem hlavu pod hladinu a protáhla se jako krásná a nespoutaná kosatka. Když jsem vyšla z vody, postupně jsem sesbírala své odložené věci z pláže a vyrazila si vybalit. Nečekala jsem žádný luxus a taky to žádný luxus nebyl. Prostá chajda s postelí, umyvadlem, sprchou a dvojvařičem. Tohle byl na pár týdnů můj nový domov. Připojila jsem si mobil na nabíječku a zkoušela, zda tu funguje elektřina. Na terase jsem našla dvě malá křesílka, usadila se do jednoho a pozorovala okolí. Je tu několik stejných chatek jako ty moje, jsou seřazené v řadě vedle sebe, aby si každý mohl užít svůj pohled do modřích dálek. Do obřích dálek, kde si každý za tou modří může představit svůj díl dobrodružství.

„Než se vydáme do akce, projdeme si nějakou teorii tady na písku,“ připravuje mě na první dny můj instruktor, když jdeme vyzvednout surfy do maličké prodejny a půjčovny. Tady každý surfař může najít to, co potřebuje. Je ráno, svět a příroda kolem se probouzí. Já mám pocit, že od včerejška jsem naprosto probuzená. Cítím přival energie a odhodlání naučit se surfovat stůj co stůj.

„Vyhovuje toto prkno? A rovněž ti musíme pořídit nějaký oblek, ale to ještě počká,“ podává mi bílo-červený surf. Když ho pohládím dlaní, ucítím známe chvění

v srdci, které jsem nikdy neuměla zanalyzovat nebo zjistit, k čemu se váže a proč. Určitě to ale neznamenal, že by se ze mě stala surfařská hvězda.

Když skončí naše první dopoledne s Danem, jdeme zase zpět vrátit surfy. Tentokrát už mlčky. Ráda bych se na něco zeptala osobního, jako kde se tu vzal, odkud je, jaký je a co dalšího ho baví, ale mlčela jsem. Myslím, že budou ještě další příležitosti.

Druhý den jsem vstávala za rozbřesku a šla plavat. Viděla jsem, že nejsem jediná. Ve vodě jsem se tak mohla seznámit se Sarah a jejím manželem. Zapomněla jsem jeho jméno, ale nezapomněla na jeho blond vlasy a modré oči. Přijeli z New Yorku, opustit na pár týdnů ruch velkoměsta a oslavit svatbu. Doplavali jsme až ke břehu a domluvili se na večerním koktejlu v baru nedaleko od našeho místa.

S Danem nás čekala teorie a zkoušení pozic na písku a já jsem znovu ucítila krásný pocit ve svém srdci, když jsem přijela dlaní svůj surf. Je hrubý a zároveň jemný. Obrovský a zároveň lehký.

„Bylo to dneska super, doufám, že to všechno budu moci použít brzy v praxi,“ prohodila jsem, když jsem se s Danem loučila. Jen pokrčil rameny a pokračoval do svého auta. Dívala jsem se na něj, jak nastupuje a znovu se za jeho autem zvedá prach. Musela jsem si připustit, že se těším na naše další ráno.

Se Sarah a jejím partnerem jsme vyrazili do místního baru. Volba jednoznačně padla na parapíčkovou piña coladu! Hezky se s nimi povídalo a ve mně nebyla ani špetka závidosti nebo pocitu, proč i já tu nejsem v páru. Vážně asi dělám pokroky. Mrkla jsem na sebe do protějšího zrcadla. Najednou se ve mně znovu objevil ten pocit na srdci, jaký jsem zažila při doteku na surf. Na chvíli jsem se zadívala na sebe, ale pak jsem musela zavřít oči. Mým tělem projelo příjemné teplo. Napila jsem se koktejlu a mohla jsem pokračovat v konverzaci.

Další dny pokračovalo moje snažení naučit se surfovat. Teorie brzy vystřídala praxi a já máchala a máchala rukama v oceánu kolem sebe. Byla to pro mě fyzicky náročná dopoledne, kdy jsem pak zbytek dne prospala na terase v křesílku. Pár týdnů jsem nedělala nic jiného, než si surfovala, jedla ovesné kaše a ovoce, pila piña colady se svými novými přáteli, spala a občas jsem něco virtuálního i živého nakreslila. S Danem jsme vždy mlčky šli ráno pro surf, potom jsme ho mlčky vrátili a u mé chatky jsme se rozloučili se slovy, že se moc těšíme na další den. Ty tam byly otázky, které jsem na něj měla. Vlastně mě už nic nezajímalo. Vůbec jsem o něm nic nevěděla, ale zato jsem věděla, kde má jakou vrásku na čele, když se zlobí, že se něco nepovedlo, jak vypadá spokojenost v jeho tváři, když je pyšný na mé pokroky na surfu a vím, jakou má sílu v rukou, když mi pomáhá se dostat z vody na prkno. A také vím, jakou má v očích radost, když mě každé ráno vidí. Má totiž tu samou radost jako já, má tu samou energii jako já, když jdeme na naši rituální procházku pro surf. Vždy se oba rozhlížíme a obdivně sledujeme přicházející a mizející vlny kolem nás. Pozorujeme vlhkost a studený písek pod našimi chodidly. Slyšíme ranní zpěv pro mě neznámých, ptáků a taky slyšíme naše srdce, které nás volají.

„Co bys řekl večerní piña coladě?“ jednoduše jsem se zeptala. Bez plánu a bez rozmyslu.

„Že se budu těšit!“ odpověděl a pohladil mě po rameni.

Ten večer jsem si na sebe oblékla jediné šaty, co jsem měla. Dlouhé červené splývavé šaty s úzkými ramínky. Půjčila jsem si od Sarah červený lak na nehty, rtěnku a stíny. Navlnila jsem si vlasy a vzala si maličkou stříbrnou kabelku. Na rukou mi

cinkaly půjčené náramky, já se podívala do zrcadla a ucítila znovu ten zvláštní pocit na srdci.

Z přemýšlení mě vytrhne zvuk zprávy na telefonu. „Už konečně cítíš svůj život?“ píše mi moje kamarádka Anna.

„Asi jo,“ odepíšu jí a vyrážím za svým oblíbeným koktejlem a instruktorem.

S Danem jsme strávili krásný večer plný povídání a otázek. Na některé odpovědi stále čekám, ale jsem trpělivá. Cítím a logicky nevím. To je spojení, ze kterého jsem vždycky měla strach. Stejně jako jsem měla strach z toho, že nebudu žít podle nějaké předlohy nebo plánu nebo smyslu. Nevím, jaký smysl má můj začínající vztah s Danem a nevím, jaký smysl má se naučit surfovat. Jedno jsem se tu ale v této zapadlé části světa naučila – cítit, naslouchat a jednat více podle srdce. Našla jsem svoji ženskou část sebe. Tu, která mi tolik chyběla, kterou jsem tolik postrádala a která se mi vždy připomínala při setkání s ostatními šťastnými páry. Tu nevysvětlitelnou a tajemnou ženskou část sebe, kterou někdy miluji a jindy nenávidím. Tu ženskou část sebe, které se na Dana dívá jako na muže, který má své přednosti i nedokonalosti. Nevidím v něm záchránce nebo spasitele či dokonce někoho, kdo mě má učinit šťastnou, ale vidím v něm někoho, s kým je mi dobře, s kým chci trávit čas a koho mě baví den co den objevovat.

I po dvou letech surfování a žití na ostrově s Danem mě občas přepadne ta zvláštní tíha srdce. Teď už vím, že je to jen otázka na, kterou ještě neznám odpověď. A ta cesta hledání rozuzlení a nacházení nových řešení mě nepřestává bavit a naplňovat životní energii.

Pro Katku je velkou inspirací vůně oceánu a šimrající písek na plážích. Psaní povídek jí dělá radost, kterou chce prostřednictvím příběhů rozdávat i ostatním. Je ráda, že se po delší odmlce navrátila ke své kreativitě. Mezi její další velké lásky patří šachy, při kterých naplno využívá své logično a které jí inspirují neustále hledat nové cesty.

Kořeny, pro které jsem teď tady. Ty, které jsou těžké a plné hlíny.

Lucie Vyskočilová

Bubli–fuk

Být člověkem je... snaha být tím nejlepším tvorem. Jsem přesvědčená, že stejný záměr má i jakékoliv zvíře, třebaže ho sama nikdy nepotkám. Komár, o kterém jsem se včera dozvěděla, že mě neštípe on, ale ona. I tyto malé mršky jsou pro někoho tou prvotřídní bytostí. A to nejvíc pro sebe.

*

Proč (ne)vyřknout přání?

*

Ležím na malém kusu trávy a hlíny – přírody. Nevím, jaký je den. Jsem tam tak, jak jsem se zrodila. Vyzývavá, možná cudná, ale hlavně do ničeho netlačená. Slunce mi hladí holeně obrostlé blondátými chlupy. Mám pocit, že mě za chvíli začnou pálit. Ach, paprsky, chtěla bych zářit jako vy! Okolí mi říká, že jsem jako tato blyštící se koule. Ne vždy si tak ale připadám. Jsem asi teplokrevná.

Proč si jen tak nezaklonit hlavu, nezavřít oči a neusmívat se. Na nikoho.

Miluji vítr. Ne ten agresivní před deštěm, ale ten, se kterým slyším koruny stromů. Ovlažuje mě. Pokaždé je jiný. Někdy mi udělá husí kůži, i když je teplo, a nespočetněkrát osvěží. Ačkoli jsem nehybná, na něm jde vidět neustálý chod života. Spočívám a přemítám. Nebylo by lepší být krtkem, zahrabat se a nikoho ani nic neslyšet? Sama se budu ale poslouchat vždycky. Vím, že bych to nedokázala. Už jen kvůli tomu, že bych znovu nezažila všechny krásné opakující se vzpomínky na „dokončená“ období, které se mi samy dokáží vracet. Možná i pro skutečnost. Ta by mi chyběla.

Co by se stalo, kdyby začaly padat kroupy, nebe by bylo bez mračna a tráva by se nepřestávala zelenat? Vyvedlo by mě to z rovnováhy? Při pohledu vzhůru stoprocentně ano. Dokážu si představit tu nervozitu v sobě, která by započala jen samotným hlukem. Moc dobře ji znám. Nemám ráda burácení deště. Rozhodilo by mě, že si z nás Bůh dělá srandičky, anebo lidstvo zase něco provedlo. Můj pud sebezáchovy by mě hnál za mámou domů. Je tolik věcí, o kterých vím, že bych u nich nezvládla být klidná ani racionální. Jenže hřejivého objetí se mi vždy

nedostane. Budu si ho muset vytvořit sama pro sebe? Chci, aby tu bylo pro mě, dokud to jen půjde.

Jenomže pak nastává fáze uklidnění. Kvůli tomu tady spočívám. Dokázat se ovládnout tak, že to vede k poklidu, je pro mě zatím vyšší dívčí. Přimět se zastavit a být v sobě při každé situaci není jednoduché. Zvláště když jste ovlivněni okolím a víte, že se to teď nehodí. Sice právě nejsem v žádné krizové situaci, ale takové krupobití se může strhnout, ani nebudu vědět jak.

Čím dál tím častěji mám pocit, že mi chybí kořeny. Ale doopravdy ty znatelné, masivní, které budu jen vnímat, ale sama je pořádně neuvídím. Takové, pro které jsem teď tady. Ty, které jsou těžké a plné hlíny. Chci vědět, kam až se dokážu zakořenit a jestli je zem může přijmout za své. Cítím se jako jeden vysoký strom, který tento základ pro sebe potřebuje a nedokáže bez něj žít. Avšak můžeme být součástí těchto velkých stvoření? Jsme už skácené stromy, které čekají, až je obroste mech a dopřeje jim alespoň nějakou přikrývku. Ne pro všechny je ale pohodlná. Příroda jedná intuitivně. *At' mám alespoň potuchy o tom, kde mé kořeny končí a jestli vůbec začínají.*

Pořád je den, to jediné vím. Co mě to lechtá za uchem! Je to stéblo trávy, které klíčí hned vedle mě. Jeho vzhled je přirozeně zelený, jako můj je tělový. Najednou jsem si vzpomněla. Zavalil mě smutek. Všimla jsem si, že uši se s postupem času zvětšují. Jaká to krásná přímá úměra. Jenže mě děsí. Při pohledu na uši mi naskakují myšlenky, jestli jsem s lidmi s velkýma ušima nestrávila málo času a jestli to jde ještě dohnat. Prosím, zastavte je! Ale i ty mé rostou.

Připadám si horká, takže to na explozi počasí nevypadá. Mám pocit, že mi je tato rovná poloha prospěšnější než kdy předtím. Mám ale žízeň. No jo, základní lidské potřeby se ozývají. „Už to bude, vždyť bude zapadat,“ utěším se. Zjistila jsem, že tu třeba nejsem jen kvůli kořenům nebo vnitřnímu klidu. Třeba proto, abych dokázala zpracovat jeden velký posun. Vlastně jich vidím víc. Mám je těsně před sebou ve velkých bublinách jako z bublifuku. Jsou přesně takové, jaké jsem je dělala jako malá, než jsem obrátila bublifuk vzhůru nohama. Jen ať neprasknou dřív, než v nich stihnu vidět, co chci. Chtěla bych zahlédnout náznaky toho, za co se mohu poklepat na ramenou. Já sama, ne nikdo jiný.

Jedna má nádech červené. Ano, vztahuje se k mému překonání bolesti v prvním dnu cyklu a přijetí svého těla. Tato bublina je pro mě velice důležitá. Cítím z ní sílu, dech, vytrvalost a velkou vděčnost. *At' se mi připomíná častěji, budu ji ještě potřebovat.* Další se tváří průhledně. Je v ní tolik smutku. Díky němu si uvědomuji věci, o kterých jsem si myslela, že si je nikdy nepřipustím. Kape z ní slza jako náznak toho, že ve mně je. Tuším, že v každé kapce je odvaha. Třetí má nádech zelené. Dává mi najevo, že můžu a chci hrát v životě i s jinými barvami, než jen mít na všechno zelenou. I když nejsem zrovna přírodní typ, mnohé se změnilo a sama v ní vidím odraz právě sebe. Nabízí mi zrcadlo, ne žádnou situaci z minulosti, ale naopak přítomnost. Když se do ní pousměju, můj vnitřní svět se tetelí. Má proč. Pak je tam i těch šest zbylých, o kterých jsem přemítala. Jak jsem já podobná se Sluncem, jak by možná bylo lepší být někde v noře, co bych dělala, kdyby se spustily kroupy a já viděla zelenat trávu, jak se dokázat ovládnout, jestli mám potřebu se s kořeny propojit

a jak mě (ne)fascinují uši. Těm jsem dala už tolik pozornosti, že je vidím jen jako malé, i když hrají velkou roli. Je to mých devět bublin, které jsem dosud prožila.

Foukne vítr a bubliny jsou fuč. Jak je to příjemné. Ležím na malém, pro mě ale dost velkém, kusu trávy a hlíny – přírody. Nabídla mi vše, o čem tušila, že jsem už tak dlouho potřebovala.

*

To mi říká vnitřní hlas a přeje si.

*

To já jsem nejlepší tvor, který ještě není na konci. Ještě žije. Přestože jsou bubliny fuč, já je nosím s sebou všude. Kam se poděla desátá? To je realita v zeleni. Je tady se mnou a já jsem s ní, v ní.

Lucie miluje hrát si se slovy a přehazovat písmenka – mít svůj svět skrze psaní. Dává jí pocit, kdy nevnímá čas, a přece je to pro ni okamžik přítomnosti. Píše právě to, na co má chuť, proto od ní nečekejte stejné či podobné texty. Autobiografické prvky využívá jako ventil, který jí dal život, a je za něj moc vděčná! Studuje gymnázium a přeje si psát (knihu) v pravý čas, ten je každou chvíli... tak proč nezačít hned? Ve 14 letech napsala povídkovou knihu [*Je to, jako kdyby se ti chtělo na záchod, potřebuješ to ze sebe dostat ven*](#). Aktuálně na svůj instagramový profil ([lucie.vyskoc](#)) přidává každý týden krátké texty #usitohorkoujehlou. Povídka *Bubli-fuč* vznikla pro autorčino zpracování témat, kterých byla plná a potřebovaly projít její rukou.

Někdy mám sny, co se pak stanou.

Martina Heš

Přála jsem si to blbě

Přála jsem si to blbě.

Přála jsem si tě vidět, jenže jsem měla být konkrétnější. Splnil ses mi, to jo. *Viděla jsem tě.* Profičel jsi okolo mě na zelený vespě, nestihlo se mi ani rozbušit srdce. Smála jsem se tomu nahlas, ale se slzama v očích. Stála jsem na přechodu jako trubka a čekala na další zelenou, tu první jsem prošvihla.

Přála jsem si to blbě.

Sledovala jsem tvoje mizející záda a měla jsem aspoň čas se zamyslet, co bych ti řekla, po půl roce, co na sebe jednou měsíčně narazíme na různých místech a v různý čas. Asi bych se zmohla maximálně na ahøj. Ale teď, kdyžs byl tak blízko a za pět vteřin zase tak daleko, jsem si v hlavě zkonstruovala náš rozhovor.

Nejspíš bych na tebe rovnou vysypala pravdu, protože proč ji oddalovat.

„Jsem vdaná,“ řekla bych. „Mám čtyřletýho syna a jizvu po císaři. Neholím se v podpaží a nenosím krajkový prádlo. Nepiju, nekouřím. Jsem závislá na cukru a knihách. Nejradši bych si od rána do večera jenom četla. Nejsem očkovaná a mám celulitidu. Poslouchám Mandrage a Rybičky 48. Minimálně jednou denně brečím, když mám zrovna PMS, tak i víckrát. Beru antidepressiva. Někdy mám sny, co se pak stanou. A mluvím ze spaní. Kromě úplňku, to většinou neusnu vůbec.“

A ty bys kývl, zapálil by sis cigáro a řekl bys: „Pěstuju, kouřím a prodávám trávu. Jsem rozvedenej a mám dvojčata holky. Vídám je dva víkendy v měsíci. Zbývá dva jsem v lihu. V noci chrápu a za život jsem přečetl jednu a půl knížky. Jsem očkovanej a poslouchám techno.“

„Jsme od začátku odsouzený k zániku,“ shrnula bych to.

„To jsme,“ potvrdil bys a pak bychom mlčeli. Ty bys dál kouřil, koukal do nikam a já na špičky našich bot.

„A kafe piješ?“ zeptal by ses.

Naše oči by se potkaly. „Spíš čaj.“

„Tady kousek je fajn místo. S dobrým kafem. A nejspíš i čajem.“

Šli bychom na fajn místo, pili dobrý kafe a dobrej čaj a podívovali se nad magickou divnosílou, která nás k sobě táhne.

Příště si to zkusím přát líp.

Martina je tvůrkyně *Povídkového nenávodu* a dalších projektů pro milovníky psaní. Copywriterka, korektorka, povídkářka z tria Povídkarky.cz a zakladatelka [Spisovatelského cappuccina](#). V říjnu 2020 jí vyšla novela *Tvůrčí restart: Lázně pro spisovatele v krizi*. Aktuálně edituje svou druhou knížku, *Po hlavě do podívna*. Bydlí u řeky, ráda čte a pije kafe.

Jako když vyběhnete ven do deště a zatančíte si s kapkami zcela svlečení.

Petra F. Rohovská

Meruňka

Líza milovala chystat překvapení, a tak každé dárky, byť sebemenší, úhledně balila do krabiček, ke kterým vždy přidala něco navíc. Jednou kvítek z louky, jindy snítek z bylinkového záhonu, aby celou nádheru ovoněla, a někdy korálek či kamínek, který našla v přírodě. Když spatřila vzor puntíků, srdce jí zaplesalo, neboť na nich ujížděla – vždy říkala, že tohle retro zastaví kvapně utíkající čas, každého přiměje se usmát, nebo se alespoň tvářit nekysle, protože zaženou chmury a rozzáří den. Svět se hned zdá být líbivější, líbeznější a svěžší. Jako když vyběhnete ven do deště a zatančíte si s kapkami zcela svlečení. Nebo když se po ránu projdete po ranní rose, která chladí trávu i vás. Moment naprostého splynutí s přírodou, která s otevřenou náručí nabízí své poklady náhodným návštěvníkům. Líza zeleň milovala. Jen tak si vyjít do zahrady v době, kdy doma ještě všichni spí. Procházet se v pomalém probouzení v tichu, kdy jediné melodie, které lidské ucho zachytí jsou ptačí zpěv v korunách stromů, jak se vábí navzájem, a větřík, který si pohrává s větvemi či s rozpuštěnými vlasy.

Ještě než Líza začala s běžnými denními povinnostmi, tak její první kroky vedly k Meruňce. Meruňka, ta, kterou spatří jako první pokaždé, když se ráno probudí. Tyčí se před oknem v ložnici a s každým rozbřeskem roztáhne větve jako ona své paže, aby se protáhla do nového dne. V mnohém si připadá jako ona. Pevně stojící, hluboko zakořeněná, věkem vyzrálá, vyhlížející do všech stran. Vznešená, jak tam stojí sama a kolem dokola ji zdobí bílý závoj lučního kvítí. Svým postojem působí jako královna, gracie stejně jako hvězda mezi uměleckými obrazy Mona Lisa, po které má Líza své jméno. Její maminka byla vášnivou obdivovatelkou umění, a když se jí jednou poštěstilo jet do Paříže, na dlouhé hodiny upřela svůj pohled na malebný obraz, který však svou velikostí přitahoval většinu dalších návštěvníků muzea v Louvru. Mona Lisa – tajemná žena plná záhad a zahalena tajemstvími, o kterých věděli jen ona a její stvořitel Leonardo da Vinci. Líza taktéž měla své skryše a zákoutí, kam jen málokoho pouštěla.

Možná i proto se cítila zvláště spřízněně se svou Meruňkou. Když ji poprvé zahlédla, hned věděla, že tento nový dům se zahradou, kde trůnil onen ovocný strom, bude jejím domovem. Na přivítanou čerstvě nastěhované rodince nadělila ty nejsladší plody, jaké naposledy Líza okusila ve slunné Francii. Meruňky byly krásně zaoblené, hebké a jemné se sametovým povrchem. Krásné narudlé odstíny na žlutooranžovém pozadí přímo vábily k nakousnutí jako nesmělý polibek dvou zamilovaných, jimž při pohledu z očí do očí červenají tváře. Líza si přičichla a vůně, která se rozvinula do

nosních dírek, jí připomněla parfém její novorozené dcerky. Poté se do ovoce zakousla a rázem se přenesla do chuťového ráje. Štáva z plodu jí stékala po bradě a sladkost záhy přivábila okolní hmyz. Omamná sladká chuť rajské zahrady a ráje na zemi. Stejně jako Meruňka, i Líza přivedla na svět jen jeden plod lásky a něhy. Poté svou sílu směřovala jinam. Její milovaný strom také jen tenkrát poprvé a naposledy obdařil svou úrodou, která však byla jedinečná a na věky věků nezapomenutelná.

Líza na svou Meruňku hleděla s obdivem, který často hraničil s dojetím. Slzy na sebe nenechaly dlouho čekat. Meruňka, jejíž název se vyslovuje tak konejšivě, mazlivě, hladivě... Krásná, vzrostlá, nádherně košatá. S pevnými kořeny hluboce rozprostírajícími se pod zemí a zeleně hustou větнатou kšticí. Na jaře na ní vypučí nádherné vonící bílé květy, které vábí všechny včelky z okolí, a svými listy poskytnou stín v horkém slunci. Na první pohled má vše, co by si ovocný strom mohl přát a vypadá jako z reklamy na to nejúžasnější a nejšťavnatější ovoce široko daleko. Je dokonalá, a přitom už pár let neplodící. I letos Líza natěšeně čekala, zda její milovaný strom nadělí lahodné plody léta. Však dokud je strom naživu, naděje neodešla. V přírodě, jako v životě, nic není jisté – stačí jedna mrazivá noc nebo napadení nevídaných mšic či jiných škůdců, včetně nemocí, aby celá příprava přišla nazmar.

Před nedávnem zhlédla Líza zajímavý švédský seriál, kde v jedné epizodě hlavní postava vyprávěla, jak v dospívání začala psát a svou knihu chtěla pojmenovat Lásky a anarchie. Zapisovala si všechny radosti i strasti spojené s tímto nelehkým obdobím lidské existence a nejvíce Lízu zaujalo přirovnání hrdinky k lesu. Její teorie spočívala v tom, že opravdová moudrost a dozrání člověka nastane v okamžik, kdy je z něj strom uprostřed lesa. Na samém počátku je pouhé semínko, které někdo zasadil do půdy a z které bere živiny, sílu a chystá se na svou další etapu. Tou je následně květina, která se postupně otevírá okolnímu světu – někdy je zcela zavřená, když se potřebuje chránit, a jindy se odhalí. Až nastane čas, kdy je připravena přijmout samu sebe, promění se v strom. Už dokáže stát sama za sebe, je dostatečně veliká, aby ji nikdo nesklátil, a umí poskytnout ostatním i sobě potřebnou oporu. Posledním stadiem je pak les – prostor, kde každý strom stojí pevně ve své půdě a ve své absolutní velikosti.

Čím byla Líza nyní? Sama nevěděla. Někdy si připadala jako ten strom, kdy se cítila být neohrožená a plně sama za sebe. Jindy vnímala samu sebe jako křehkou květinu, která neobstojí tváří v tvář nástrahám okolních živlů. Pak přišly chvíle, kdy měla pocit, že je právě zasazeným semínkem a ví jen to, že neví nic. Stejně jako pravil Sókratés. Věkem by už měla být zmoudřelá a vědět, jak čelit různým obtížím, které život občas nachystá. Měla za sebou nemálo zkušeností, avšak pokaždé, když narazila na novou překážku, stála opět na startovní linii. Žila naplněný život, kde láska a rodinné štěstí ji doprovázelo každým dnem. Po pár letech a působením osudu si přála ještě jedno dítě a přes veškeré snahy se Líze již podruhé otěhotnět nepodařilo. Prošla si různými terapiemi, vyzkoušela nespočet doporučení a řídila se i babskými radami, neúspěšně. Nakonec navštívila lékaře, kteří jí na základě odběrů a intimních vyšetření vyřkli nemilosrdný ortel – je nám líto, ale bohužel máte nízké hladiny hormonů a žádnou ovariální rezervu. Jinými slovy: neplodná, v začínajícím přechodu. Proplakala mnoho dnů a probděla spousty bezesných nocí. Zázraky se prý dějí, jen někdy nemůžeme ošálit přírodu, i kdybychom se snažili sebevíc. Po pár týdnech sebelítosti si vzpomněla na svou Meruňku a hledala propojení.

Zamyslela se nad tím, co mají společného ona a Meruňka. Jak s Meruňkou souvisí téma ženství? Co dělá ženu ženou? Její plodnost? Její orgány? Její tělo? Žena i Meruňka jsou přece víc než jen pouhý vzhled, včetně toho, co je očím cizích neviditelné. Jsou ženy, které ztratily mnohem více. Ženy, které si musely vytrpět tolik bolesti a křivd vůči svému ženství. Ženy, které se musely vzdát kvůli nepřejícím okolnostem svých snů. Ženy, které se narodily a vyrůstaly v podmínkách srovnatelných s vězňemi v nejstřeženějších zařízeních. Ženy, které by běžaly s vlky, ale místo toho jsou přivázané na řetěz jako pes k boudě. Ženy, které den co den musí bojovat o svou důstojnost a dokazovat, že jsou mnohem víc než jen potěšení či povyražení některých mužů. Ženy, kterým byl odebrán hlas a jejichž hodnota je místy tak ponížena, že nad tím zůstává rozum stát. Ženy, které se musí obhajovat před soudem společnosti, zda vůbec mohou svobodně rozhodovat o sobě jako o ženách. Ženy, které následkem nemoci či operace přišly o své ryze ženské orgány nebo části těla. Ženy, které hledí na sebe do zrcadla a s pohledem upřeným na svou tvář si kladou jedinou otázku – jsem stále ještě ženou?

Ano, jsi, přece ani Meruňka není méně stromem jen proto, že už léta neplodí žádné ovoce a pokaždé její jarní květy uvadnou a uschnou. Je stále plná síly a krásy. Okolní rostliny k ní vzhlíží a poletujícím ptákům i nadále nabízí přístřešek. Líza se pod ní může ukrýt, když slunce praží a schovat se tak před spalujícími paprsky.

Budu jako má Meruňka, rozhodla se Líza – můj moudrý strom, který roste dál. Každou zimu shodí listy, aby nabral sílu a hned zjara mu začnou zelenat větve, které se obalí květenou. Koloběh jejího života pokračuje bez ohledu na to, zda ovoce přijde, či ne. Na tom nakonec vůbec nezáleží. Všichni jsme přece mnohem víc, než by se na první pohled mohlo zdát.

Petra je žena Býčice, která si vychutnává život se všemi jeho plody. Miluje psaní, kdy jí pod prsty vznikají slova, jimž vdechne život a rozpoutá partii písmen jako klavírní virtuóz. Její texty rozehrávají unikátní melodii všech žánrů stejně jako naše životní příběhy. Psaní je pro ni forma terapie, kdy podporou slov otevírá témata, ze kterých je občas snazší se vyspat. Nakouknout za oponu její tvorby můžete na zivotjepribeh.cz. Letos jí vyšla vysněná knižní prvotina, povídková *Poznej mě slovy*.

Povídkový e-sborník připravila a obálku navrhla Martina Heš & Canva.com

Korektury: Martina Heš

Ilustrace: pixabay.com

Copyright © Nina Moravcová, Anežka Náhlíková, Nikol Kariková, Veronika Tomášová, Lucie Štěpánková, Kristýna Komárková, Jana Holanová, Miluše Havel, Silvie Šabacká, Kateřina Vokalová, Lucie Vyskočilová, Petra F. Rohovská, Martina Heš, 2022. Všechna práva vyhrazena.

E-sborník je zdarma ke stažení tady: <https://sperkarka-textu.cz/e-sbornik-zelen/> – pomocí tohoto odkazu ho směle a s radostí neváhej šířit do světů. Děkujeme!

